

ΕΤΟΣ ΣΤ'

ΤΕΥΧΟΣ 10

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1928

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΛΕΥΘ. ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ Α.Α.Σ.Δ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :
Α. Π. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ :
† ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΑΛΑΝΗΣ

PYTHAGORAS

MONTHLY ORGAN OF THE GREEK FR. MASONRY OF A. & A.S.R.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

* Έκλιον Ειρήνης — Έπιτακτικόν καθήκον πρὸς τὰς νέας χώρας — *Οφειλομένη μερίμνα ὑπὲρ τῶν νέων συμπολιτῶν — Α. Π. Ἀλεξ- αυδροπούλου 33.	Σελ. 361, 364, 365
* Πλήθρη ἐπιδράσεις John H. Cowles 33.	Σελ. 367
Δεδομένα τινὰ τῆς μυσταγωγικῆς διδασκαλίας προσπικρῶμενα ὑπὸ τῆς θετικῆς ἐπιστήμης — Δημητρίου Α. Ἰωαννίδου 9.	»
* Ἡ Δυστήμωσις.	» 370
Τεκτονισμὸς καὶ θρησκεία Γεωργίου Σώκου	» 371
Τὸ δεύτερον γράμμα τοῦ Ἑβραϊκοῦ ἀλφαβήτου Α. Π. Καλογεροπούλου	» 385
Κοινωνικὰ ζητήματα — ἡ ἡλικία ἐν τῷ οἰκονομικῷ βίῳ. — *Επιδημία ἀθροῦ πλουτισμοῦ	Σελ. 389, 391
* Ἔργα ἀρετῆς καὶ ἀγάπης. — Τὰ διαγγέλματα τοῦ ἡμετέρου ἐπιτίμου. Μ. Σ. Ἰπ. Ταξίαρχου John H. Cowles	» 395
* Ἀνά τὰς Ἑλληνικὰς στοάς. — Στοά Ἰσις. — Ἀλληλεγγύη καὶ ἀγαθο- εργία ἐν τῷ Τεκτονισμῷ. Ὁμιλία Γ. Κουτουπίδου	» 398
Ἀναστάσις Στοῶν	» 401
Ἐκλήσεις ἐκ τοῦ παγκοσμίου τεκτονισμοῦ	» 402
* Εἰς μνήμην μεταστάντων Ἀδελφῶν	» 404

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ :
ΟΔΟΣ ΒΑΛΤΕΤΣΙΟΥ 3—ΑΘΗΝΑΙ

ADDRESS :
3 VALTETSIOU STREET—ATHENS

Τύπος: Α. Θ. ΔΑΜΠΡΟΠΟΥΔΟΥ Κολεκοτσώνη 18, Ἀθήναι

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΒΑΛΕΤΤΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

Ὁδὸς Πανεπιστημίου 38

Β. Γ. ΒΟΪΛΑΣ

Διευθυντὴς Ἴατρος «Εὐαγγελισμοῦ»

Ἐπισκέψεις 3—5 μ.μ. Τηλεφ. 4—96 56 ὁδὸς Γ' Σεπτεμβρίου

ΜΙΧΑΗΛ Γ. ΖΕΡΒΟΣ

Διευθυντὴς Ἴατρος τοῦ Δημοτικοῦ Μαιεντηρίου Ἀθηνῶν

Ἐπισκέψεις 3—7 μ.μ. Τηλ. 10—20 νέον 84 ὁδὸς Γ' Σεπτεμβρίου

ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΕΙΟΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΣΤΑΥΡΙΔΟΥ

Ὁδὸς Ἁγίου Μάρκου 11—Ἀθῆναι

ΡΑΔΙΟΛΟΓΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ

Α. ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΟΥ

Τέως Ραδιολόγου Ἴατροῦ

τοῦ Ραδιολογικοῦ Ἰνστιτούτου τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων

Ράδιον καθαρόν 400 mgr. Ἀκτίνες X 300,000 volts σταθεροῦ δυναμικοῦ.—Ἡ Ραδιοθεραπεία παρέχεται διὰ τοὺς πτωχοὺς ἐν κακοήθων ὄγκων (Καρκίνου) καὶ καλοήθων ὄγκων πάσχοντις Δωρεάν.

ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ 8x—ΑΘΗΝΑΙ

ΙΑΤΡΟΣ ΠΟΛ. Θ. ΒΕΖΙΡΤΖΗΣ

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ κλπ.

Εἰδικῶς ἀσχοληθεὶς ἐν Βιέννῃ, Βερολίνῃ

καὶ Παρισίοις.

Δέχεται 9-12 καὶ 4-7

Πατησίων 15γ'

Ο ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

ΜΩΡΙΣ ΓΙΟΕΛ

ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ 74, Μέγαρον Βερνάρδου

Δέχεται 5—7 μ. μ. καὶ ἐπὶ συνεντεύξει

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

«...ἀλλὰ σὺ θάρσει, ἐπεὶ θεῖον γένος ἐστὶ βροτοῖσιν
οἷς ἰσθ' ἀποφέρουσα φύσις δαίνυσσιν ἕκαστα...»

ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ

ΑΘΗΝΑΙ, ΒΑΛΤΕΤΣΙΟΥ 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Α. Π. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ

Νέας Περιόδ. τόμ. ΣΤ'

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1928

Τεύχος 10

“ΕΛΑΙΟΝ ΕΙΡΗΝΗΣ”,

Ὁ παγκόσμιος πόλεμος, ἀπὸ τῆς ἐκρήξεως καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν αὐτοῦ, ἐπέφερε δεινστάτας συμφορὰς καὶ ὀδύνας, οὐ μόνον εἰς τὰς ἐνόπλους στρατιάς, ἀλλὰ καὶ εἰς ἀόπλους πληθυσμούς, τῶν τε ἐμπολέμων καὶ ἐνίων οὐδετέρων Κρατῶν. Αἱ συμφοραὶ καὶ ὀδύνη ἤσκησαν μοιραίως σοβαρὰν ψυχολογικὴν ἐπίδρασιν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην συνείδησιν. Διεγινώσκοντο αἱ βαθύτεραι τοῦ πολέμου αἰτίαι, ἀναγόμεναι εἰς οἰκονομικὰ καὶ ἐμπορικὰ συμφέροντα, διεγινώσκετο δὲ καὶ τὸ ἀπολυταρχικὸν πνεῦμα, ὅπερ ἐνέπνεε τὰς Κυβερνήσεις ἐν γένει καὶ ἔτι μᾶλλον τῶν Μοναρχικῶν Κρατῶν. Ἐντεῦθεν ἀφυπνίσθη ζωηρότερον ἢ ἐπίγνωσις τῶν δικαιωμάτων τῆς Λαϊκῆς κυριαρχίας, ἀφυπνίζετο δὲ συγχρόνως, ἀνὰ πᾶσαν Χώραν ἰδίας Φυλετικῆς συγκροτήσεως ἢ ἐθνικῆς συνείδησις. Οὕτως, ὁ παγκόσμιος πόλεμος προὔκალεσεν ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀνατροπὰς μοναρχικῶν πολιτευμάτων, ἀφ' ἑτέρου δὲ δημιουργίαν αὐτοτελῶν ἐθνικῶν Πολιτειῶν.

Ἄλλ' ἀνεξαρτήτως τῶν ἐπελθόντων τελικῶν ἀποτελεσμάτων τῆς παγκοσμίου συρράξεως, τὸ φάσμα τοῦ πολέμου, ἄγχιον καὶ ἀπειλητικὸν ἐμφανισθέν, προὔκάλει γενικῶς παρὰ τοῖς Λαοῖς φρίκην καὶ τρόμον, δισταγμούς καὶ ἀμφιβολίας, τόσον περὶ τῆς ἐκβάσεως τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων, ὅσον καὶ περὶ τοῦ μέτρου τῆς δικαιοσύνης, ἣτις θὰ διεκανόνιζε τὴν ἀμοιβὴν τῆς συμβολῆς ἑκάστου.

Τούτων ἕνεκα, πανταχοῦ σχεδὸν ποικίλαι διεμορφώθησαν ἀντιλήψεις καὶ μέγιστα προέκυψαν ἀντιθέσεις γνωμῶν καὶ διαφωνία.

Ὁ τοιοῦτος γενικὸς σάλος καὶ ἀναβρασμὸς ἀντιλήψεων καὶ γνωμῶν δὲν ἔλειπε νὰ συνταράξῃ καὶ τὴν ἡμετέραν Χώραν, μέχρι διαχασμοῦ ὀλοκλήρου τοῦ Ἔθνους, παρακωλύσαντος τὴν κοινὴν σύμπρα-

ξιν τῶν διϊσταμένων παραγόντων τῆς Ἐθνικῆς Δυνάμεως ἐν κρισιμο-
τάτῃ περιόδῳ τοῦ Ἐθνικοῦ βίου.

*

* *

Οἱ ἐλεύθεροι τέκτονες, κατὰ μείστην πλειονότητα, ἐφιλοτιμήθη-
σαν νὰ ἀποδειχθῶσιν ἀνώτεροι τῶν συνταραξάντων τὸ Ἔθνος παθῶν
καὶ ὡς εἰλικρινεῖς ὁπαδοὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἡμετέρου Τάγματος προσε-
πάθησαν παντοιοτρόπως νὰ συμβάλωσιν εἰς τὴν καταστολὴν τοῦ ἐμ-
φυλίου σπαραγμοῦ· ἡ δὲ τοιαύτη στάσις τῶν ἐλευθέρων τεκτόνων
ἐσημείου βαθμηδόν, εὐάρεστα ἀποτελέσματα.

Ὁ «Πυθαγόρας» ἀπὸ τῆς νέας αὐτοῦ ἐκδόσεως εἰργάσθη μεθο-
δικῶς πρὸς διαμόρφωσιν γενικοῦ μεταξὺ τῶν τεκτόνων πνεύματος
ἀνοχῆς καὶ διαλλακτικότητος. Καὶ κατὰ μὲν τὸ ἔτος 1923, διὰ γενι-
κῶν ἄρθρων ἐπὶ τῶν θεμελιωδῶν Ἀρχῶν τῆς Ἐλευθέρας Τεκτονικῆς,
ἐπεχείρει νὰ παρασκευάσῃ τὰ πνεύματα πρὸς ἀποδοχὴν τῶν ἀρχῶν
τούτων, κατὰ δὲ τὸ 1924 ἐδημοσίευσεν εἰδικώτερα ἄρθρα, συμβου-
λεύοντα τὴν ἀδελφοποίησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καὶ τέλος κατὰ τοὺς
πρώτους μῆνας τοῦ 1925 ἐδημοσίευσεν σειρὰν ἄρθρων περὶ «**ἐμφυ-
λίου εἰρήνης**», καταληγόντων εἰς τὸ πόρισμα ὅτι, τῶν ἐρίδων καὶ τῶν
διχονοιῶν ἐν πάσῃ Κοινωνίᾳ ὑπεύθυνοι τυγχάνουσι μᾶλλον οἱ δια-
νοούμενοι καὶ μάλιστα οἱ ἡγήτορες τοῦ Λαοῦ.

Ἄλλὰ, ἀτομικαὶ καὶ μονομερεῖς προσπάθειαι, εἴτε τῶν ἐλευθέρων
τεκτόνων, εἴτε καὶ ἄλλων σωφρόνων πολιτῶν, δὲν ἤρκουν ὅπως ἐπι-
φέρωσι τὴν κοινὴν γαλήνην καὶ γεφυρώσωσι τὸ ὀλέθριον χάσμα, ὅπερ
εἶχε δημιουργήσει ἡ ἔντασις τῶν πολιτικῶν παθῶν.

Μόνη ἡ Λαϊκὴ βούλησις ἠδύνατο νὰ φέρῃ τὴν ποθητὴν σωτηρίαν,
νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν λήθην τοῦ παρελθόντος, νὰ ἀποσπάσῃ τὴν ἐθνικὴν
συνείδησιν ἀπὸ πενθίμων ἀναμνήσεων καὶ νὰ διεγείρῃ τὴν προσοχὴν
τῶν ἐκπροσώπων τῆς Λαϊκῆς Κυριαρχίας πρὸς τὴν πραγματικὴν ἀνό-
ρθωσιν τοῦ Κράτους καὶ πρὸς τὸ μέλλον τοῦ Ἐθνους.

Καὶ ἰδοὺ ἡ Λαϊκὴ βούλησις ἐξεδηλώθη κατὰ τρόπον ὑπέροτρον
πάσης προσδοκίας. Καὶ δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ἡ ἐκδήλωσις τῆς Λαϊ-
κῆς ταύτης βουλῆσεως δὲν παρωρμήθη ὑπὸ εἰσηγήσεων καὶ ἐπαγγε-
λιῶν, οὐδὲ ὑπὸ ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης καὶ προσηλώσεως εἰς προγραμ-
ματικὰ δηλώσεις, παραλασσούσας ἀλλήλων. Δυνάμεθα τοῦναντίον
νὰ εἰπώμεν, ὅτι γενικὸν ἐλατήριον τῆς ἐκδηλωθείσης Λαϊκῆς βουλή-
σεως, ὑπῆρξε μόνη ἡ Λαϊκὴ διαίθησις.

Ὁ Λαὸς ἐταλαιπωρήθη, κατεπονθήθη, ἡσθάνθη τὰς ὁδύνας τῶν

ἔθνικῶν συμφορῶν, προσέβλεπε τὸ παρὸν ἀσταθές καὶ τὸ μέλλον ἀπειλητικόν. Ἐδοκιμάσθη ποικιλοτρόπως καὶ ἠθέλησε νὰ ἀτενίσῃ τὴν πραγματικότητα. Ἐπόθησε γαλήνην καὶ εἰρήνην, ὡς ἀπαραίτητον ὄρον διὰ τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν πρόοδον, διὰ τὴν εὐνομίαν καὶ εὐημερίαν τῆς Χώρας. Οὕτω, καταστέλλει πᾶσαν μνησικακίαν καὶ ἐμπάθειαν, πᾶσαν τάσιν ἀντεκδικήσεων, πᾶσαν ἔριδα καὶ διαφωνίαν. Καὶ ὅσοι δὲ ἀκόμη ἐν τῷ ἀναβρασμῷ τῶν παθῶν ἠδικήθησαν τυχὸν καὶ ὅσοι ἐφρόνουν πεποιθότως ὅτι ἠδικήθησαν ἄλλοι φίλοι καὶ συμπολίται αὐτῶν, ἐλησμόνησαν τὴν προσγενομένην τυχὸν ἀδικίαν καὶ ὡς ὑπέροχοι κριταί, δίκαιοι μὲν ἀλλὰ καὶ ἐπεικεῖς, ἠμνήστευσαν μετὰ μακροθυμίας οἰαδήποτε σφάλματα καὶ οἰαδήποτε ἐγκλήματα ὅπωςδῆποτε συντελεσθέντα.

Καὶ ἰδοὺ, ὁ Ἑλληνικὸς Λαός, ὥσπερ εὐλαβὲς πλήρωμα Ἐκκλησίας, προσφέρει πρὸς τὸν Μέγαν Θεόν, τὸν ἀείποτε εὖνουν πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, «*ἔλαιον εἰρήνης*», τὴν βεβαίωσιν τῆς γενικῆς εἰρηνεύσεως τῆς Χώρας, τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασιν, ὅπως βιώσῃ ἐφ' ἐξῆς ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐν εἰρήνῃ ἀσκή τὰ κυριαρχικὰ αὐτοῦ δικαιώματα, ἀποστέργων καὶ ἀποκρούων πᾶσαν βιαιάν ἀνατροπὴν καὶ πᾶσαν αὐθαιρέσιαν. «*Ἐλαιον εἰρήνης*», ἰδανικόν, κατὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἔννοιαν καὶ ἐκδοχὴν, ὑπῆρξεν ἡ Λαϊκὴ βούλησις, ἀναδείξασα ἰσχυρὰν Κυβέρνησιν, ἐντεταλμένην καὶ δυναμένην ἀπερισπάστως νὰ ἐργασθῇ ὑπὲρ τῆς ποθητῆς ἀνορθώσεως τῆς Χώρας, πρὸς προαγωγὴν τῆς Λαϊκῆς εὐημερίας.

*
* *

Ὁ «Πυθαγόρας», εὐλαβὲς τῶν τεκτονικῶν ἀρχῶν θεματοφύλαξ, ἀλλὰ καὶ διερμηνεὺς τοῦ ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν ἔμπνευσιν τοῦ ἡμετέρου Ἀρχηγοῦ τοῦ Δόγματος ἐπικρατήσαντος μεταξὺ τῶν Μελῶν ἀμφοτέρων τῶν Τεκτονικῶν Δυνάμεων τῆς Ἑλλάδος ἀληθοῦς τεκτονικοῦ πνεύματος, ἔγραφε περὶ «ἐμφυλίου εἰρήνης», ἐν ἐπιγνώσει ὅτι αἱ γνώμαι αὐτοῦ εὗρισκον εὐάρεστον ἀπήχησιν εἰς τὰς τεκτονικὰς συνειδήσεις καὶ ἤδη αἰσθάνεται ἠθικὴν ἱκανοποίησιν ὅτι ἡ κοινὴ τῶν Τεκτόνων γνώμη συνετέλεσε πρὸς διαμόρφωσιν τῆς κοινῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ γνώμης.

Καὶ ἡ μὲν «ἐμφύλιος εἰρήνη» ἀποκατέστη, εὐχόμεθα δὲ καὶ πλήρη ἐκπλήρωσιν τῶν ἀγαθῶν προσδοκιῶν τῆς ὁμοθύμως ἐκδηλωθείσης Λαϊκῆς βουλήσεως. Ὁφείλομεν ὅμως πάντες, προσβλέποντες πάντοτε πρὸς τὸ ἔθνικόν μέλλον, νὰ συμβάλλωμεν, ἕκαστος ἐν τῇ οἰκείᾳ σφαιρᾷ, εἰς τὴν πραγμάτωσιν τῆς εὐχῆς ταύτης.

ΕΠΙΤΑΚΤΙΚΟΝ ΚΑΘΗΚΟΝ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΝΕΑΣ ΧΩΡΑΣ

Ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία, ἅμα ὡς συνεκροτήθη καὶ ἤρξατο αὐτοδιοικουμένη καὶ ἰδίως, ἀφ' ἧς ἐκάλεσεν ὡς Κυβερνήτην αὐτῆς τὸν Ἰωάννην Καποδίστριαν, καίτοι ὑπὸ ἀσταθῆ καὶ ἀμφίβολα ἀκόμη ὄρια, ἐπεδείξατο ὀρμεμφύτους τάσεις πρὸς πρόοδον καὶ πολιτισμόν. Ἀλλὰ ἡ στενότης τῶν διαχωραχθέντων ὑπὸ τῆς διπλωματίας ὀριστικῶν ὁρίων καὶ αἱ βαρύνουσαι τὸ ἀνακηρυχθὲν Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος ἐθνικαὶ ὑποχρεώσεις, δὲν ἐπέτρεπον μεγάλα ἔργα καὶ γιγάντια ἄλματα, ἀνταποκρινόμενα πρὸς τὰς ὁμὰς τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς. Ἐπὶ πλέον δέ, ἕνεκα τῆς κρατούσης ἀμαθείας τῶν προκρίτων τῆς χώρας, τῶν ἐχόντων τὴν πείραν τῆς ψυχολογίας τοῦ λαοῦ καὶ τῶν ἀναγκῶν τοῦ τόπου, ἡ πρώτη κρατικὴ ὀργάνωσις διεμορφώθη ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν εἴτε ξένων παραγνωριζόντων τὸν ἐθνικὸν χαρακτῆρα, εἴτε καὶ Ἑλλήνων ἐπιστημόνων σπουδασάντων εἰς ξένας χώρας καὶ ἀποκομισάντων ὀθνεῖας ἐντυπώσεις καὶ ἐμπνεύσεις. Ὡς ἐκ τούτου δὲ δὲν ἐκαλλιεργήθη ἰδιότυπος ἑλληνικὸς πολιτισμός, (1) τοῦθ' ὅπερ ἔφερε πρὸς τὴν ξενομανίαν καὶ ἀπέβη πολυτρόπως ἐπιζήμιον.

Εἰς τὴν οὕτω δοθεῖσαν πολιτειακὴν κατεύθυνσιν οὐδεμίαν ἐπέφερε μεταβολὴν ἢ βραδύτερον ἐπελθοῦσα προσάρτησις τῆς Ἐπτανήσου καὶ εἴτα τῆς Θεσσαλίας μετ' ἐλαχίστου τμήματος τῆς Ἡπείρου.

Ἀλλ' ὁπόταν ἡ Ἑλλὰς ἐδιπλασιάζετο, πρὸ δεκαπενταετίας ἤδη, εἶχε καθῆκον νὰ προσβλέψῃ μετὰ πόνου πατρικοῦ πρὸς τὰς προσαρτηθείσας νέας χώρας, ἔνθα τὸ ἑλληνικὸν αἷμα ἔσφυζεν καὶ ἀνέλαμπε τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα. Ἡ μικρὰ ἕως τότε Ἑλλὰς εἶχε καθῆκον νὰ μεριμνήσῃ, μετὸ ἔμφρονος προνοίας, περὶ ἀμέσου ἀποκαταστάσεως τῆς ἐν νόμου τάξεως, περὶ ἐνισχύσεως τῶν παραγωγικῶν ἐργασιῶν, περὶ προαγωγῆς καὶ διαδόσεως τῆς ἐκπαιδεύσεως. Καὶ βεβαίως δὲν θὰ ἦτο ἀπολύτως δίκαιον νὰ κατηγορηθῇ τις δι' ὅσα δὲν ἐγένοντο ἐξ ἐκείνων, ἅτινα ἐπεβάλλετο νὰ γίνωσι. Δύναται ὅμως νὰ πιστοποιηθῇ τὸ γεγονός, ὅτι ἐλαχίστη κατεβλήθη ἐπιμέλεια ὑπὲρ τῆς εὐημερίας καὶ τῆς προόδου τῶν νέων χωρῶν. Καὶ τὰ μὲν ἄλλα πάντα ἐγκατελείφθησαν.

(1) Τὸ ζήτημα τοῦτο διεπραγματεύθη ἄλλοτε κατὰ τινα διάλεξιν γενομένη ἐν τῷ Δικηγορικῷ Συλλόγῳ, ἣτις ἴσως θὰ προσῆκε νὰ δημοσιευθῇ ἐν τῷ «Πυθαγόρᾳ» ὡς ἐνδεικνύουσα τὴν ἀρμόζουσαν ἐκπολιτιστικὴν κατεύθυνσιν τῆς ἡμετέρας κοινωνίας.

οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὴν εἰμαρμένην καὶ εἰς τὴν ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν. Ἡ δὲ ἐκπαίδευσις ἐξέπεσε πολὺ ἀπὸ τῆς περιοπῆς εἰς ἣν εὐρίσκετο, ὅποταν αἱ ἑλληνικαὶ κοινότητες ὑπὸ ξενοκρατίαν εἶχον τὴν πατριωτικὴν μέριμναν τῆς ἐκπαιδεύσεως. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς προσαρτήσεως τῶν νέων χωρῶν διηνεκεῖς ὑπῆρξαν οἱ ἐθνικοὶ περισπασμοὶ παρατείναντες τὴν ἐμπόλεμον κατάστασιν τῆς χώρας εἶτα δὲ συνεχεῖς ἐπίσης οἱ ἐσωτερικοὶ περισπασμοί, ἀποκλείσαντες πᾶσαν σύντονον καὶ συστηματικὴν μέριμναν περὶ τὴν διοίκησιν. Καὶ ἰδοὺ διατὶ ἐπεβάλλετο ἐπὶ τέλους ἡ ἐπάνοδος εἰς τὴν ἐμφύλιον εἰρήνην. Καὶ ἰδοὺ διατὶ ἡ λαϊκὴ βούλησις ἐπέβαλε τὴν ἐμφύλιον εἰρήνην καὶ τὴν κανονικὴν ὁμαλότητα τοῦ πολιτειακοῦ βίου τῆς χώρας.

Ἄλλ' ἤδη ἀνακύπτει πολὺ μᾶλλον ἐπιτακτικὸν τὸ καθῆκον τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας, ὅπως μετὰ συστήματος καὶ ἀμεταπτώτου ἐνδιαφέροντος, μεριμνήσῃ περὶ ὅλων τῶν ζωτικῶν ζητημάτων, ἅτινα δύναται νὰ ἐνδιαφέρωσιν ἐκάστην τῶν νέων χωρῶν καὶ μάλιστα τὴν ζώπυρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ καρδίαν, ἐξ ἧς τοσοῦτον γιγαντώδης προεπέμφθη εἰς ἐθνικοὺς θριάμβους καὶ ἐκπολιτισμὸν τῆς Ἀσίας ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος.

Ὁ «Πυθαγόρας», διαφωτιζόμενος ἐκ τῶν Τεκτονικῶν Ἐργαστηρίων τῆς Μακεδονίας, θὰ τολήσῃ ἴσως νὰ ὑποβάλλῃ ταπεινὰς γνώμας, δυναμένας νὰ συντελέσωσι πρὸς διαμόρφωσιν κοινῆς μεταξὺ τῶν τεκτόνων γνώμης περὶ τῶν ἐπειγόντως πρακτέων.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Π. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ 83ο

ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΗ ΜΕΡΙΜΝΑ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΣΥΜΠΟΛΙΤΩΝ

Τοῦ φιλανθρωπικοῦ καθήκοντος πρὸς τοὺς πολιτικοὺς πρόσφυγας καὶ μάλιστα τοὺς ὁμοεθνεῖς, ἔσχε πλήρη ἐπίγνωσιν ἡ νεωτέρα μικρὰ Ἑλλάς, ἅμα ὡς συγκροτηθεῖσα εἰς ἐθνικὴν πολιτείαν, ἀκολουθοῦσα τὰς ἐθνικὰς παραδόσεις τῶν βυζαντινῶν χρόνων. Καὶ διὰ τοῦτο μετὰ στοργῆς περιέθαλπε πάντοτε τοὺς ἐπικαλουμένους τὸν τίμιον τίτλον τοῦ πρόσφυγος, Ἑλληνὰς τε καὶ ξένους (1).

Ἄλλὰ ἡ ἐθνικὴ συμφορὰ, προελθοῦσα ἐξ ἀπεργίας πολέμου, κατὰ

(1) Περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ πολιτικοῦ πρόσφυγος ὡς καὶ περὶ τῆς ἱστορίας τοῦ πρόσφυγικοῦ ζητήματος ἐν Ἑλλάδι ἔγραψεν ὁ «Πυθαγόρας» εἰς τόμον ἔτους 1921 σελ. 410 καὶ 625, 659, 688, ὡς ἐπίσης εἰς τόμον ἔτους 1925 σελ. 793.

τὴν ἔκφρασιν Ἀμερικανῶν δημοσιογράφων, δὲν προεκάλεσεν ἀπλῆν προσέφευσιν ομάδων προσφύγων εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος, προεκάλεσεν ἀθρόαν καὶ πάνδημον μετανάστευσιν εἰς Ἑλλάδα τῶν ἑλληνικῶν πληθυσμῶν τῆς Μ. Ἀσίας, τῆς Α. Θράκης ὡς καὶ τινων ἑτεροεθνῶν.

Πρὸς τοὺς οὕτω μεταναστεύσαντας κατ' ἀνάγκην, προκλήθεισαν ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐπισήμου Ἑλλάδος, τὸ καθῆκον τῆς Μητρὸς Πατριδος εἶναι ὑπέροτατον. Ἐσφαλμένη ἐκτίμησις τῶν ἐλατηρίων καὶ τεχνασμάτων τῆς διεθνoῦς διπλωματίας, ἄκρα εὐπιστία πρὸς τοὺς ξένους καὶ ἴσως ὑπερτίμησις τῶν ἰδίων δυνάμεων, ὥθησεν εἰς τολμηρὰς ἐπιχειρήσεις, ἀσυμφόρους ἀλλὰ καὶ ἀδικαιολογήτους. Ἡ δὲ στάσις πάντων τῶν Ἑλλήνων, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος, ἐξώθει εἰς ἀλληλοδιαδοχὴν σφαλμάτων, ἅτινα μόνον ὁ ἱστορικὸς τοῦ μέλλοντος θὰ δυνηθῆ νὰ ἐρευνήσῃ. Διὰ τοῦτο, πάντες οἱ λοιποὶ Ἕλληνες, εἴμεθα ἴσως περισσότερον ἔνοχοι ἢ οἱ παθόντες Μικρασιῶται. Τούτου ἔπρεπε πάντες νὰ ἔχωμεν βαθυτέραν τὴν συνείδησιν. Καὶ ἡ μὲν στοργὴ πρὸ οὐδενὸς ἔλειψε, ἀλλ' ἔλειψε βεβαίως ἡ ὑπερτέρα ἐκείνη εὐλάβεια πρὸς τὰ προσφυγικὰ συμφέροντα, ἥτις θὰ παρεμέριζε πᾶσαν ἄλλην σκέψιν καὶ ὀπισθοβουλίαν προσωπικὴν ἢ πολιτικὴν.

Παρηλθὲν ἕξαιτία καὶ δὲν ἐλύθησαν ἀκόμη πάντα τὰ προσφυγικὰ ζητήματα. Καὶ δὲν συνετελέσθη ἀκόμη ἡ πλήρης ἀποκατάστασις πάντων τῶν προσφύγων καὶ μάλιστα τῶν γεωργικῶν πληθυσμῶν. Ἡ πρὸς τοῦτο μέριμνα δὲν εἶναι μόνον φιλανθρωπική, ὑπὲρ τῶν ἀνάξιοπαθουσάντων ὁμογενῶν, εἶναι καὶ ἐθνική, προοριζομένη νὰ ἐνισχύσῃ τὴν παραγωγὴν καὶ ἐν γένει τὴν λαϊκὴν οἰκονομίαν καὶ ἐν ταῦτῳ νὰ ἐπιρρώσῃ τὴν ἐθνικὴν συνείδησιν καὶ φιλοπατρίαν εἰς ἐπίκαιρα σημεῖα τῶν ἐθνικῶν ἐπάλξεων. Ἡ φιλεργία καὶ ἡ δεξιότης τῶν πλείστων Μικρασιατῶν ὁμοεθνῶν δύναται νὰ ἀποβῆ ὠφέλιμος καὶ ὑποδειγματικὴ. Ὡς γνωστὸν πολλὰ συμφοραὶ ἐπερχόμεναι εἰς ἄτομα ἢ κοινότητας συνεπάγονται ἀγαθὰ ἀποτελέσματα. Μεριμνήσωμεν ἐπειγόντως, ὅπως ἡ ἀκουσία ἀθρόα μετανάστευσις τῶν ἡμετέρων ἀδελφῶν, ἐνισχύουσα παντοειδῶς τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ζωὴν, ἀποβῆ ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ μέλλοντος τοῦ Ἑθνους.

Ὁ «Πυθαγόρας» θὰ προσπαθήσῃ νὰ ἐπιληφθῆ, ἐν καιρῷ, παντὶ σχετικῷ ζητήματι μετὰ τῆς ἐπιβαλλομένης ἐπιφυλάξεως καὶ ἐφ' ὅσον ἤθελε δυνηθῆ νὰ ἀποκρυσταλλώσῃ ἀσφαλεῖς γνώμας. Διότι, ἐπαναλαβάνομεν καὶ ἐνταῦθα, εἶναι ἀνάγκη νὰ διαμορφῶνται ὁρθαὶ γνώμαι ἀνὰ τὸν τεκτονικὸν κόσμον ἐπὶ παντὸς κοινωνικοῦ ζητήματος.

ΔΙΔΑΧΜΑ ΤΟΥ ΜΕΓ.: ΥΠ.: ΤΑΞΙΑΡΧΟΥ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

JOHN H. COWLES**ΟΛΕΘΡΙΑΙ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ**

Ἡ φιλολογία φαίνεται ὅτι συμβαδίζει μετὰ τῶν περὶ τέχνης καὶ ἐπιστήμης ἀντιλήψεων τῆς ἐποχῆς μας. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ἢ ἐκκεντρικῆ χροιά τοῦ νεωτερισμοῦ καθίσταται λίαν ἐμφανῆς εἰς ἄρκετὰ φιλολογικὰ βιβλία, εὐρισκόμενα εἰς τὰς θυρίδας τῶν νεωτέρων βιβλιοπωλείων.

Προφανῶς δοκιμάζομεν μίαν περίοδον, κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ ἐπιφανῆ ὀνόματα καὶ οἱ ἔντιμοι θίοι τῶν ἰδρυτῶν καὶ ἡγετῶν τῆς Ἀμερικῆς ὑφίστανται δοκιμασίας. Εἶναι ὁμοίως φανερόν, ὅτι ἐπιχειρεῖται συσχεδιασμένη τις ἐπίθεσις κατὰ τοῦ κλήρου, τῶν διαμαρτυρομένων δεδαίως, ἐνῶ ἐξ ἄλλου τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα, ἅτινα διεῖπον τὴν ζωὴν τῶν καλῶς ὀργανωμένων ἄλλοτε οἰκογενειῶν, χλευάζονται καὶ ἐμπαίζονται.

Τὸ ἀναγνώστικόν κοινὸν τῆς χώρας μας πιέζεται ὑπὸ μεγάλου ὄγκου ἐπιβούλου ἀνηθικοῦ καὶ ἀντεθνικῆς προπαγάνδας. Εἶναι ἀληθές, ὅτι πολλὰ τῶν διδλίων τούτων ἐπεκρίθησαν δριμύτατα· ἄλλα ἀπεδοκιμάσθησαν μετὰ παρρησίας ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος. Τοῦτο ὁμῶς διεγείρει τὴν περιέργειαν τῶν ἀνζήτητῶν τοῦ νοσοῦδου καὶ φθοροποιοῦ καὶ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν αὔξησιν τῆς ἀγορᾶς καὶ κυκλοφορίας τῶν βιβλίων τούτων. Πράγματι εὐρέθη, ὅτι εἶναι ἐπωφελές χρηματικῶς τὸ νὰ δυσφημῆ καὶ συκοφαντῆ τις ἐξεχούσας προσωπικότητας, ὡς καὶ τὸ νὰ προσβάλλῃ τὴν συνταγματικὴν ἐξουσίαν καὶ τὴν ἠθικὴν.

Οἱ συγγραφεῖς, θηρεύοντες φήμην, ἐκμαυλίζουν τὸ κοινὸν διὰ τῆς θωπείας τῶν ποταπωτέρων αὐτοῦ ὀρέξεων. Ποῖα ὁμῶς τὰ ἀποτελέσματα τῆς διεφθαρμένης ταύτης τακτικῆς; Εἶναι ἐναργῆ εἰς πάντας, ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας, τοὺς ἐνδιαφερομένους εἰς τὸ νὰ διερευνῶσι τὰς ἡμερησίας ἐφημερίδας, ὅπου θὰ εὔρωσιν στήλας ἐπὶ στηλῶν πλήρεις κακουργημάτων, παραβιάσεων παντὸς νόμου, νεανικῶν ἐγκλημάτων, ἀθεισμοῦ καὶ ἄλλων παρομοίων.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ καρποὶ πνευματικῆς εἰσηγήσεως, οἱ ἐνσταλαζόμενοι εἰς τὰς κεφαλὰς ἑκατομμυρίων τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ, ὑπὸ τῶν πολυκρότων συγγραφέων, οἵτινες δικαίως δεόν νὰ θεωρῶνται ὡς καταισχύνη εἰς τὸ εὐγενὲς καὶ ἐμπνευσμένον πεδῖον τῶν γραμμάτων.

Ἡ θεραπεία ὅμως εὐρίσκεται εἰς χεῖρας αὐτοῦ τοῦ κοινοῦ. Ἐὰν ὀρθοφρονούντες, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργοῦντες, ἤθελον ἐγείρη φωνὴν ἀποδοκιμασίας κατὰ τῶν ὑπὸ μορφὴν βιβλίου πωλουμένων τούτων σκυδάλων καὶ ἀρνηθῆ ἀπολύτως τὴν ὑποστήριξιν των εἰς τὰ εἰδικῶς μὲ τὴν διάδοσιν τοιούτων βιβλίων ἀσχολούμενα βιβλιοπωλεῖται, τότε οἱ διάφοροι ἐκδοτικοὶ οἴκοι δὲν θὰ ἐδείκνυον τοιαύτην προθυμίαν, εἰς τὸ νὰ ἀναλαμβάνωσι τὸ ἔργον τῆς μετατροπῆς τῶν χειρογράφων εἰς δεδεμένους τόμους, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὸν οἰκονομικὸν κίνδυνον, εἰς ὃν θὰ ἐξετίθεντο.

Ἡ ἐντυπος λέξις ἐξασκεῖ ἰσχυρὰν ψυχολογικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος καὶ θὰ ἐχρειάζετο ὥστε οἱ ἀναζητούντες πνευματικὴν τόνωσιν νὰ ἐπιστῶσι τὴν προσοχὴν των εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν φιλολογικῶν ἀναγνωσμάτων των καὶ νὰ ρίπτωσιν εἰς τὰ ἄχρηστα τοὺς ἀνηθίλους καὶ ἀναληθεῖς τόμους, ἀδιαφοροῦντες περὶ τῶν δελεαστικῶν ἐκθέσεων τῶν κριτικῶν περὶ τοῦ περιεχομένου των.

ΤΙ ΔΙΔΑΣΚΕΙ Ο ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ

Ὁ Τεκτονισμὸς διδάσκει τοὺς ἀνθρώπους νὰ ὦσιν ἔντιμοι, ἐνάρετοι καὶ ταπεινοί· νὰ ἀποφεύγωσι τὰς ἐπιδείξεις καὶ τὰς ἐπευφημίας τοῦ κόσμου καὶ νὰ προσκτῶσι τὴν εὐτυχίαν διὰ τῶν γνώσεων δι' ὧν πλεῖστοι ἄλλοι κατέστησαν εὐτυχεῖς.

Ὁ Τεκτονισμὸς διδάσκει προσέτι τὴν αὐτοθυσίαν, οὐχὶ ὅμως δι' ἐγωϊστικὸς ὑπολογισμοῖς, ἀλλὰ διὰ τὸ ὄφελος ὅπερ προσκομίζει εἰς τοὺς ἄλλους.

Ἐπίσης διδάσκει νὰ χρησιμοποιῶσι πᾶσαν ἀτομικὴν εὐδοκίμησιν ἐν τῇ κοινωνικῇ σταδιοδρομίᾳ οὐχὶ ὅπως ἀκούωσι διθυράμβους, ἀλλὰ πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως συνεισφέρωσι τι ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.

«Artic Svowel»

ΔΕΔΟΜΕΝΑ ΤΙΝΑ ΤΗΣ ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΚΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ ΠΡΟΣΕΠΙΚΥΡΟΥΜΕΝΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΘΕΤΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Πρὸς συμπλήρωσιν, ἂν ἐπιτρέπεται ἡ ἔκφρασις, τοῦ περισπουδά-
στου ἄρθρου τοῦ φιλ.: ἀδ.: Γκράβιγγερ «ὁ ἀόρατος κόσμος φυσικῶς
καὶ μεταφυσικῶς ἐξεταζόμενος», τοῦ δημοσιευθέντος εἰς τὸ τεῦχος τοῦ
Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. τοῦ «Πυθαγόρα», ἃς μοῦ ἐπιτραπῆ νὰ προσθέσω ὀλί-
γα τινὰ σχετικῶς μὲ τὰς σημερινὰς ἀντιλήψεις τῆς θετικῆς ἐπιστήμης,
ὅσον ἀφορᾷ τὴν σύστασιν τῆς φυσικῆς ὕλης, ἣν αὕτη ἐρευνᾷ.

Χωρὶς ἡ θετικὴ ἐπιστήμη τῆς σήμερον νὰ ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὰς
μυσταγωγικὰς διδασκαλίαις, ἃς καὶ ἀποκρυφιστικὰς συνήθως καλοῦσι,
δοθέντος ὅτι αὕτη, κυρίως ἀπὸ τοῦ 18ου αἰῶνος, ἐχειραφετήθη τῆς φι-
λοσοφίας, ἀφοσιωθείσα αὐστηρῶς εἰς τὴν ἔρευναν τῆς φυσικῆς ὕλης
διὰ τοῦ πειράματος καὶ τῆς παρατηρήσεως, παραμένουσα ἀδιάφορος
πρὸς τὰς ἀρχικὰς αἰτίας, ἔρχεται οὐχ' ἦττον συχνάκις, ἂν καὶ μετὰ
βραδύτητος, πλήρως ἄλλως τε δικαιολογουμένης ἐκ τοῦ τρόπου, ὃν ἀκο-
λουθεῖ εἰς τὴν ἔρευναν, νὰ ἐπιβεβαιώσῃ διὰ τῶν μεθόδων τῆς, ἀλη-
θείας ἥδη γνωστὰς ἐκ τῆς μυσταγωγικῆς διδασκαλίας.

Οὕτω, οὐχὶ πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἐπιτυγχάνει πειραματικῶς τὴν διά-
σπασιν, δι' ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος ὑψηλῆς τάσεως, τῶν χημικῶν ἀτόμων
ἀερίων τινῶν, διατελούντων ὑπὸ μεγίστην ἀραιώσιν, γνωστὴν ἐν τῇ
ἐπιστήμῃ ὑπὸ τὸ ὄνομα «καθοδικαὶ ἀκτῖνες», αἵτινες εἰσὶ σωματῖα ἀρ-
νητικοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ὀνομασθέντα «ἠλεκτρόνια», 2000 φορᾶς μικρό-
τερα ὡς πρὸς τὴν μάζαν αὐτῶν, ἀπὸ τὸ χημικὸν ἄτομον τοῦ ὕδρογό-
νου. Συγχρόνως δὲ περὶ τοῦ ἀνακαλύπτονται καὶ μελετῶνται αἱ ιδιότη-
τες τῆς ἀποσυνθέσεως τοῦ μετάλλου ῥαδίου, τὰ προϊόντα δὲ τῆς ἀπο-
συνθέσεως αὐτοῦ βεβαιοῦται ὅτι εἶναι χημικὴ ὕλη (ἄτομα τοῦ στοι-
χείου ἥλιου) ἀφ' ἑνός, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἠλεκτρόνια.

Ἡ χονδροειδῆς ἐπομένως φυσικὴ ὕλη, ἡ μέχρι τοῦδε θεωρουμένη
ὡς ἄφθορος, ἐλέγχεται ὑπὸ τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης ἐπιδεκτικῆ πε-
ραιτέρω διαιρέσεως. Ἐκτὸς ἐπομένως τῶν τριῶν καταστάσεων τῆς ὕ-
λης, τῶν μέχρι πρό τινας γνωστῶν, ἔχομεν σήμερον καὶ τὴν ἠλεκτρικὴν
τοιαύτην, ἀποτελουμένην ἐξ ὕλης πλέον λεπτῆς.

Πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ταύτην, τὴν ἀναζήτησιν δηλαδὴ τρόπων
γενικεύσεως τῆς ιδιότητος ταύτης τοῦ ῥαδίου καὶ ἑτέρων τινῶν ραδιε-

νεργῶν στοιχείων, διὰ τῆς ἐπιτεύξεως διασπάσεως τοῦ χημικοῦ ἀτόμου καὶ ἄλλων χημικῶν στοιχείων, μὴ ῥαδιενεργῶν, ἐργάζονται σήμερον οὐχὶ ὀλίγοι σοφοί.

Αἱ ἀντιλήψεις ἐπίσης τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης, βάσει πολλῶν πειραματικῶν δεδομένων, ἀπέρριψαν τὴν πρὸς στιγμὴν ἐπικρατήσασαν θεωρίαν τοῦ ἀπολύτου κενοῦ ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὴν παλαιὰν ἀντίληψιν περὶ «αἰθέρος» πληροῦντος τὰ μεταξὺ τῶν οὐρανίων σωμάτων διαστήματα, οὐχὶ ὅμως ὡς οὐσίας ἀορίστου, ἀλλὰ οὐσίας φύσεως ἠλεκτρικῆς. Διὰ τῆς ἀντιλήψεως ταύτης παρέχεται ἱκανοποιητικὴ ἐξήγησις τῆς μεταδόσεως ἐκ μεγάλων ἀποστάσεων, πέραν τῆς γῆνης ἀτμοσφαιράς κειμένων, τῶν φωτινῶν καὶ ἠλεκτρομαγνητικῶν κυμάνσεων.

Ἐποῖα ἤδη σχέσις ὑφίσταται μεταξὺ τῆς αἰθερικῆς καταστάσεως τῆς ὕλης, τῆς μυσταγωγικῆς διδασκαλίας καὶ τῆς ἠλεκτρικῆς τοιαύτης τῆς θετικῆς ἐπιστήμης, δὲν εἶμαι ἀρμόδιος νὰ διευκρινίσω ἐγώ, δοθέντος ὅτι ἡ αἰθερικὴ κατάστασις τῆς φυσικῆς ὕλης εἶναι διαφόρων βαθμῶν λεπτότητος. Ἀπλῶς διαπιστώνω τὸ γεγονός: τὴν ἐπιβεβαίωσιν ὑπὸ τῆς θετικῆς ἐπιστήμης δεδομένων τινῶν τῆς μυσταγωγικῆς διδασκαλίας.

ΔΗΜ. Α. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ 9^ο.

Η ΔΥΣΦΗΜΗΣΙΣ

Ἐπὸς τὴν διαγιγνώσκωμεν ἐλαττώματα εἰς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, δὲν θὰ ἠδυνάμεθα ν' ἀποδείξωμεν ἀνωτέραν ἀρετὴν ἀπὸ τῆς συγκάλυψως τῶν ἀλλοτρίων ἐλαττωμάτων.

Δὲν ὑπάρχει ταπεινότερα κατάπτωσις διὰ τὸν ἄνθρωπον, παρ' ὅταν χρησιμοποιῆ τὸν λόγον πρὸς δυσφήμησιν μελῶν τῆς κοινωνίας ἐχόντων πραγματικὴν ἀξίαν.

Ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἰσότης, ὡσπερ ὁ ἀγὼρ ἐδόθησαν Θεοῦθεν ὡς κοινὸν κτῆμα πάντων τῶν ἀνθρώπων.

ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Ἡ Ἐλευθέρα Τεκτονική ἀπέχει πάσης ἐρεύνης καὶ συζητήσεως ἐπὶ τῶν θρησκευτικῶν δογμάτων καὶ καταλείπει πλήρη τὴν ἐλευθερίαν τῆς σκέψεως καὶ συνειδήσεως περὶ τὰς θρησκευτικὰς ἐκάστου πεποιθήσεις καὶ ἐν γένει περὶ τὸν τρόπον τῆς λατρείας τοῦ θεοῦ. Ἐν τούτοις συναιτᾶται πλήρως πρὸς τὴν ἠθικὴν διδασκαλίαν πάσης θρησκείας, ἐπιζητούσης τὴν ἐξύψωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος μέχρι τῆς ἀντιλήψεως καὶ τῆς πίστεως πρὸς τὸν Πνευματικὸν Κόσμον καὶ κατ' ἀκολουθίαν μέχρι τῆς εὐλαβοῦς λατρείας πρὸς τὴν πρωταρχικὴν Δημιουργὸν Δύναμιν.

Ἡ Ἐλευθέρα Τεκτονική, διὰ τοῦ φιλοσοφικοῦ αὐτῆς συστήματος, ἀποβαίνει γενικὴ, τρόπον τινά, εἰσαγωγή πρὸς τὸ θρησκευεῖν καὶ προπαρασκευάζει τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν ἰκανὴν καὶ νὰ ἀποδέχεται καὶ νὰ ἐφαρμόζη τὰς ὑψηλὰς διδασκαλίας, ἃς ἐκήρυξαν οἱ θεόπνευστοι Μῦσται καὶ μεγάλοι Προφῆται τῆς Ἀνθρωπότητος, ἀπὸ τῶν προϊστορικῶν ἤδη χρόνων.

ὑπὸ τὴν ἐννοίαν ταύτην ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρχουσι πολλοὶ Τέκτονες, θεωρήσαντες τὴν Ἐλευθέραν Τεκτονικὴν ὡς θεσμὸν προαχθέντα ἐκ παραλλήλου πρὸς τὰς θρησκείας καὶ χρησιμεύσαντα εἰς βαθυτέραν κατανόησιν τοῦ πνεύματος αὐτῶν καὶ ἔτι πέραν ὡς προϋπάρχοντα ἀρχικὸν θεσμὸν, ὑπὸ τὴν μορφήν τῶν Μυστηρίων, συμβαλόντα εἰς τὴν διαμόρφωσιν καὶ συστηματοποίησιν τῶν θρησκευτικῶν ἐκείνων, αἵτινες ἤρθησαν ὑπεράνω τῆς ὕλης, πρὸς τὴν λατρίαν τοῦ Ὑπερτάτου ὄντος, ὡς Δημιουργοῦ τῶν Κόσμων.

Τοιαύτην ἰδέαν ἀσπαζόμενος καὶ ὁ συγγραφεὺς τῆς κατατέρω μελέτης, ἐπόθησε καὶ ἐπεχείρησε, διὰ ταύτης, ὅπως διδάξη, ἰδίως τοὺς νεοφύτους ἀδελφούς, ὅτι: ἡ Ἐλευθέρα Τεκτονικὴ πρὸς οὐδεμίαν ἀντιτίθεται θρησκείαν, ἀλλὰ τούναντίον ἐξαίρει τὰς ἀνθρωπιστικὰς ἀρχὰς καὶ τὰ ἠθικὰ παραγγέλματα ἐκάστης τούτων.

Τοιαύτη διδασκαλία τείνει ὄντως νὰ ἐξαλείψῃ πᾶσαν τυχὸν παρεξήγησιν καὶ καχυποψίαν παντὸς νεοφύτου, μήπω κατανοήσαντος τὴν πραγματικὴν ἐννοίαν τῶν ἀρχῶν τῆς Ἐλευτέρας Τεκτονικῆς, εὐλαβῶς δὲ θρησκευόντος οἰανδήποτε καὶ ἂν ἀκολουθῇ θρησκείαν.

Ἐνθυμοῦμαι, ὅταν τὸ πρῶτον ἐμνήθην εἰς τὸν Γ.: καὶ ἀφοῦ παρῆλθεν ἡ πρώτη ἐκ τῆς μνήσεως ἐντύπωσις, ὅτι μοῦ ἐγεννήθη ἐπίμονος ἢ ἀπορία:

Ἄφοῦ συνερχόμεθα ἐνταῦθα, ὅπως συνδράμωμεν ἀλλήλους, πρὸς χαλιναγώγησιν τῶν παιθῶν ἡμῶν, ὑψούμενοι ὑπεράνω τῶν διαιρούντων τὸν κόσμον παιθῶν καὶ συμφερόντων καὶ ἔχομεν ὡς σκοπὸν, ὅπως ἐργαζόμεθα διαρκῶς πρὸς βελτίωσιν τεῦ ἠθικοῦ ἡμῶν, ἐθίζοντες τὸ πνεῦμά μας πρὸς τὰς ὑψηλὰς ἰδέας τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ καθήκοντος, ἀφοῦ συνερχόμεθα ἐνταῦθα, ὅπως διδαχθῶμεν τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην, πρὸς τί ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος, ἐφ' ὅσον ἕκαστος ἐξ ἡμῶν ἀνήκει εἰς θρησκείαν, ἥτις, ὑπὸ οἷον-δήποτε δόγμα καὶ ἂν λειτουργῇ, δύναται νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰς εὐγενεῖς

ἡμῶν ἐπιθυμίας, ἀκολουθοῦσα καὶ διδάσκουσα πάντα ὅσα καὶ ὁ Τ.: ἀκολουθεῖ καὶ διδάσκει ;

Πρὸς τί λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος, καὶ δὴ ὁ μορφωμένος, νὰ καταφεύγῃ εἰς μυστικὰς ἐταιρείας καὶ διὰ συμβόλων καὶ μύθων νὰ ἐπιδιώκῃ νὰ διδαχθῇ ὅσα τόσον πομπωδῶς μετέφερον ἀπὸ τοῦ ὄρους Σινᾶ ὁ Μωϋσῆς καὶ τόσον παρηρησία ἐκήρυξεν ἀπὸ τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν ὁ Ἰησοῦς ;

Μήπως αἱ ὑποθῆκαι τῶν ἀρχηγῶν τῶν Θρησκευτῶν δὲν εἶναι σαφεῖς καὶ ἀνέλαβεν ὁ Τ.: νὰ τὰς διερμηνεύσῃ ; Ἡ μήπως δὲν εἶναι ἐπαρκεῖς καὶ ἀνέλαβεν ὁ Τ.: νὰ τὰς συμπληρώσῃ ;

Ἄλλὰ διὰ τὴν ἐρμηνείαν ὑπάρχει ἀφθονία διδασκάλων καὶ θρησκευτικῶν βιβλίων, διὰ δὲ τὴν ἐπάρκειαν ὑπάρχουσιν οἱ μεγάλοι σοφοί, οἵτινες, ἀνεξαρτήτως τῶν φιλοσοφικῶν αὐτῶν ἀντιλήψεων, ἀνομολογοῦσιν, ὅτι οὐδεμία ἐκ τῶν ἠθικῶν διδασκαλιῶν θὰ δυνηθῇ νὰ φθάσῃ τὸ ὕψος ἐκείνων, ἃς κατέλειπον οἱ ἀρχηγοὶ τῶν παλαιῶν θρησκευτῶν καὶ δὴ ὁ τῆς νεωτέρας τοιαύτης, τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Καὶ ἀφοῦ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀπαντήσω εἰς τὰ ἐνδόμυχα ταῦτα ἐρωτήματα, μοῦ ἐγεννήθη ὡς συνέπεια ἢ ὑποψία : Μήπως ὁ Τ.: ἐπιδιώκει ἄλλους σκοπούς, οὓς τυχὸν ἀποκαλύπτει διαδοχικῶς εἰς τοὺς ὁπαδοὺς του καὶ μεταχειρίζεται ὡς δόλωμα, διὰ τοὺς νεοφύτους, τὴν θεῖαν διδασκαλίαν, ἵνα μὴ προσκρούσῃ εἰς τὰς θρησκευτικὰς αὐτῶν πεποιθήσεις ; Μήπως προπαγανδίζει δι' ἄλλους ἀντικοινωνικούς, ἢ ἰδιοτελοῦς συμφέροντος σκοπούς, ἢ καὶ ἀντιθρησκευτικούς ἔτι καὶ ἀνέχεται ἐν τοῖς πρώτοις βαθμοῖς τὰς ἠθικὰς διδασκαλίας τῶν θρησκευτῶν, ἐπιφυλασσόμενος ὅπως, ἀποβάλλων σὺν τῷ χρόνῳ ἀπὸ τὰς καρδίας τῶν ὁπαδῶν του τὰς προλήψεις ταύτας, ἀποκαλύψῃ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀληθεῖς σκοπούς του ;

Καὶ τὰς ὑποψίας μου αὐτὰς περὶ τοῦ Τ.: ἐνίσχυον, ἀφ' ἐνὸς μὲν ἢ ἐν κρυπτῷ καὶ μὲ ἀπόλυτον μυστικισμόν λειτουργία του, ἀφ' ἑτέρου δέ, ὁ ἐξοντωτικὸς κατ' αὐτοῦ ἀγὼν τῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἐξ ἄλλου ὅμως ἔβλεπον, ὅτι τὰ μᾶλλον ἐπίλεκτα μέλη τῶν κοινοῦν, ἄνθρωποι διακρινόμενοι ἐπὶ παιδείᾳ καὶ ἀρετῇ, πρόσωπα κατέχοντα θρόνους καὶ θώκους, θρησκευτικοὶ τέλος ἀρχηγοί, ἐκ τῶν μᾶλλον διακεκριμένων, ὑπῆρξαν καὶ εἶναι ἐνθερμοὶ ὁπαδοὶ τοῦ Τ.:, πολλάκις δὲ ἐγὼ ὁ ἴδιος διεπίστωσα ὅτι, ἀνώτατοι τιτλοῦχοι τοῦ Τάγματος καὶ κατὰ συνέπειαν, κάτοχοι ὅλων τῶν Τ.: ἀπορητῶν, εἰσὶν ἐπίσης λίαν θρησκευτικοὶ ἄνδρες, ἐκπληροῦντες τακτικώτατα καὶ αὐτοὺς τοὺς τύπους τῆς ἐξωτερικῆς λατρείας.

Τὶ συμβαίνει λοιπόν; Τὶ εἶναι ὁ Τ.; Διατὶ θεωρεῖται ἀπαραίτητος ἢ ὑπαρξίς του; Εἶναι ἐταιρεία ἢ θρησκεία; Καὶ ποία ἡ σχέσης μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν γνωστῶν θρησκευτῶν καὶ δὴ τῆς νεωτέρας καὶ ἐπικρατεστέρας μεταξὺ τῶν πεπολιτισμένων λαῶν, τοῦ Χριστιανισμοῦ;

Ἴδου αἱ ἀπορίαι, αἵτινες μοῦ ἐνέπνευσαν τὴν παροῦσαν ὁμιλίαν.

Ἄπορία λίαν σοβαρὰ κατ' ἐμέ. Θέμα ἐκτάκτου λεπτότητος ἀλλὰ καὶ ὑψίστου ἐνδιαφέροντος. Τονίζω δὲ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ θέματος, καθόσον ἀργότερα, ὅταν ἐγενόμην Ῥήτωρ καὶ Α'. Ἐπόπτης τῆς Στοᾶς μου, πλεῖστοι ἐξ ἐκείνων, εἰς οὓς ἠτύχησα νὰ δώσω τὰ πρῶτα φῶτα τῆς διδασκαλίας, διετύπωσαν ἐν ἰδιαιτέrais ὁμιλίαις τὰ αὐτὰ ἐρωτήματα καὶ ὡμολόγησαν ὅτι εὕρισκοντο ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν αὐτῶν ἀποριῶν, ἃς καὶ ἐγὼ εἶχον κατὰ τὰς πρῶτας τῆς μνήσεώς μου ἡμέρας.

Ἡ ἀπάντησις βεβαίως ὑπάρχει εἰς πλείστας ὁμιλίας σοφῶν διδασκάλων, ἀλλὰ διατυποῦται αὕτη μὲ τόσον ἀλληγορισμόν, ὥστε νὰ καθίσταται δυσνόητος, ἂν μὴ τελείως ἀκατάληπτος, εἰς τὸ πνεῦμα τῶν νεοφύτων.

Καὶ ὅμως τὸ θέμα εἶναι στυγνόν, εἶναι ἴσως τὸ μόνον θέμα, ὅπερ δὲν θέλει ἀλληγορισμούς, ὅπερ δὲν ἔχει ἀνάγκην λυρισμῶν καὶ ἐντυπωτικῶν φράσεων.

Εἶναι τὸ μόνον θέμα, ὅπερ, ὡς πρῶτον ἐν τῇ σειρᾷ τῶν φροντιστηριακῶν μαθημάτων, δεόν νὰ ἀναπτύσῃται μὲ σαφήνειαν καὶ εὐλιχρίνειαν εἰς τοὺς νεοφύτους, ἵνα ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἀφαιρῇ ἀπ' αὐτῶν τ' ἐπιβλαβεῖς ταύτας ὑποψίας, αἵτινες δὲν εἶναι ἀπίθανον νὰ συμβάλλωσι κατὰ μέγιστον μέρος εἰς τὴν παρατηρουμένην, εὐθύς μετὰ τὴν μύησιν, ἀποχὴν τινῶν ἀπὸ τῶν τακτικῶν ἐργασιῶν.

Ἄς μὴ λησμονῶμεν, ἄλλως τε, ὅτι ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ὀρκίζεσθαι εἰς τὴν Ἑβραϊκὴν βίβλον καὶ ἡ χρησιμοποίησις Ἑβραϊκῶν ὄρων καὶ μυστικῶν λέξεων, ἐν συνδυασμῶ πρὸς τὰς διασπειρομένας καὶ πολλάκις διὰ τοῦ τύπου δημοσιευθεῖσας φήμας, κατ' ἃς ὁ Τ. εἶναι δημιουργήματα τῶν Ἑβραίων, προσπαθόντων δι' αὐτοῦ νὰ ἐπιτύχωσιν ἀνομολογήτους σκοπούς, σκανδαλίζουσιν ἐπὶ πλέον τοὺς τῶν ἄλλων θρησκευτῶν καὶ δὴ τοὺς Χριστιανούς νεοφύτους καὶ τοὺς παρασύρουσιν εἰς τὴν ὑποψίαν καὶ εἰς τὴν ἀποχὴν.

Διὰ τῆς παρούσης ὁμιλίας θὰ προσπαθῆσω, ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς εἰς ἀ' βαθ. ἐπιβαλλομένης διδασκαλίας, νὰ ἀπαντήσω εἰς τὰ προτεθέντα ἐρωτήματα καὶ νὰ διαλύσω τὴν πλάνην καὶ τὰς ὑποψίας, αἵτι-

νες δημιουργοῦνται εἰς τὸ σκοτεινὸν ἔτι, ἀπὸ ἀπόψεως Τ.: φωτός, πνεῦμα τῶν νεοφύτων.

Ἄς ἐξετάσωμεν ἐν ὀλίγοις τὴν ἱστορίαν τοῦ Τ.: διότι δὲν εἶναι δυνατὸν ποτὲ νὰ κατανοήσωμεν θεσμόν τινα, ἢ χαρακτῆρα ἀνθρώπινον, ἂν μὴ ἀνατρέξωμεν προηγουμένως εἰς τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ.

Ἐν τῇ ἱστορικῇ ἀνασκοπήσει τοῦ Τ.: θὰ συνοψίσωμεν εἰς ὀλίγας γραμμάς, διότι ἄλλο εἶναι τὸ θέμα τῆς παρουσίας διμιλίας μας, τὰ ὅσα εἰς χιλιάδας τόμων ἐγράφησαν καὶ ὑπὸ μυριάδων συγγραφέων, Τεκτόνων καὶ μὴ, ἀνεπτύχθησαν.

Ἐπὸ τὸ σημερινόν του ὄνομα, τὸν ἀνακαλύπτωμεν εἰς ὀργανώσεις τινὰς τεχνιτῶν οἰκοδόμων, οἵτινες κατὰ τοὺς πρώτους μ. Χ. αἰῶνας, ὀρμώμενοι ἐξ Ἀνατολῆς, κατέφυγον κατὰ πρῶτον εἰς Ρώμην, ἰδρύσαντες ἐκεῖ τὰ περίφημα Κολλέγια, εἶτα δὲ κατέκλυσαν ὀλόκληρον τὴν Εὐρώπην, οἰκοδομοῦντες περιλάμπρους Ναοὺς καὶ διάφορα ἄλλα μεγαλοπρεπῆ τῆς τέχνης μνημεῖα.

Οἱ τεχνῖται οὗτοι, ὄντες διάδοχοι τῶν ἀρχαιοτάτων τῆς Ἀνατολῆς οἰκοδόμων, οἵτινες ἔκτισαν τὰς βιβλικὰς πόλεις καὶ Ναοὺς πρὸ χιλιάδων π. Χ. ἐτῶν, ἀπετέλεον ἀδελφότητας καὶ διεφύλαττον ζηλοτύπως τόσον τὰ μυστικὰ τῆς τέχνης των, ὅσον καὶ ὑψηλὰς τινὰς φιλοσοφικὰς θεωρίας, ἃς παρέλαβον διαδοχικῶς ἀπὸ τὰς κρύπτas τῶν μεγάλων μυστηρίων τῆς ἀρχαιότητος.

Κατ' ἀρχάς, αἱ ἀδελφότητες τῶν οἰκοδόμων τούτων συνειργάζοντο μετὰ τῆς ἐν τῇ ἀναπτύξει τῆς τότε εὐρισκομένης Ἐκκλησίας.

Οἱ κληρικοὶ τοὺς ἐπροστάτεον, διότι δι' αὐτῶν παρεῖχον εἰς τοὺς ὀπαδοὺς τῆς νέας θρησκείας, τὰ κατὰ τὸ δυνατόν ἀνταξιώτερα πρὸς τὸν Θεὸν εὐκτήρια τῆς ἐξωτερικῆς αὐτοῦ λατρείας.

Βραδύτερον ὅμως καὶ δὴ κατὰ τὸν 15ον αἰῶνα, ὁπότε ἡ μὲν Καθολικὴ Ἐκκλησία ἀνελιθοῦσα εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης τῆς καὶ τῆς ὑλικῆς αὐτῆς ἰσχύος, ἔθεσε φραγμὸν σκληρὸν καὶ ἀμείλικτον εἰς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ πνεύματος, αἱ δὲ ὀργανώσεις τῶν οἰκοδόμων ἐνισχύθησαν ὑπὸ νέων τοιοῦτων, οἵτινες μετὰ τὴν πτώσιν τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας κατέφυγον εἰς τὴν Εὐρώπην, συναποκομίζοντες, πλὴν τῆς τέχνης αὐτῶν, καὶ τὰ διασφθέντα λείψανα τῶν καταπεσόντων Ἑλληνικῶν μυστηρίων καὶ τὰς βαθεῖας φιλοσοφικὰς γνώσεις τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων φιλοσόφων, ἀμφότεροι, ἢ τε Ἐκκλησία καὶ αἱ ὀργανώσεις τῶν Τεκτόνων ἠσθάνθησαν ἀμοιβαίως τὴν ἀνάγκην τοῦ χωρισμοῦ ἀπ' ἀλλήλων.

Καὶ ὁ χωρισμὸς οὗτος δὲν ὑπῆρξεν εἰρηνικός.

Ἡ Ἐκκλησία, ἀποφασισμένη νὰ πατάξῃ ἀμειλίκτως ἐκείνους, οὓς ἐθεώρει ἐχθροὺς αὐτῆς, προέβη εἰς ἀπηνῆ διωγμὸν κατὰ παντός, ὅστις διὰ τοῦ λόγου ἢ τῆς ἐρεῦνης θὰ ἐτίθετο ἀντιμέτωπος πρὸς τὰ δογματικὰ αὐτῆς ἀποφθέγματα καὶ τὰς ἀκολασίας τῶν τιτλούχων αὐτῆς.

Ἐκ παραλλήλου οἱ Τέκτονες, ἐνισχυθέντες, ὡς προείπομεν, καὶ μὲ τὰς πολυτίμους φιλοσοφικὰς ὑποθήκας, ἃς μετέφερον ἐξ Ἀνατολῆς οἱ συνάδελφοί των ἤρχισαν ἀναπτύσσοντες ἐκ νέου τὰς μυστικὰς φιλοσοφικὰς Σχολὰς των, αἵτινες ἐλειτούργουν εἰς τοὺς τόπους τῶν καταυλισμῶν των καὶ κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεώς των. Σὺν τῷ χρόνῳ εἰς τὰς ἀδελφότητας ταύτας ἤρχισαν νὰ γίνωνται δεκτοί, ὡς ἐπίτιμα μέλη, καὶ ἄνθρωποι ἐξεχούσας κατέχοντες θέσεις ἐν τῇ Πολιτείᾳ, μετὰ δὲ τὸν διωγμὸν τῆς Ἐκκλησίας, ἀθρόοι συνέρρευσαν εἰς αὐτὰς οἱ ἄνθρωποι τῆς Φιλοσοφίας καὶ τῆς Ἐπιστήμης, ἵνα, μακρὰν τῶν πιέσεων αὐτῆς καὶ ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ μυστικισμοῦ τῶν Τ.: ὀργανώσεων, ἀναπτύξωσι τὴν ἐλευθερίαν τοῦ πνεύματος καὶ συνεχίσωσι τὰς πολυτίμους αὐτῶν ἐρεῦνας διὰ τὴν πρόοδον τῆς ἀνθρωπότητος.

Οὕτω δέ, ἐντὸς ὀλίγου, αἱ ἐπαγγελματικαὶ αὐταὶ ὀργανώσεις μετεβλήθησαν εἰς φιλοσοφικὰ ἐργαστήρια καὶ δὲν ἀπέμεινεν ἐξ αὐτῶν εἰμὴ ὁ τίτλος καὶ τὰ ἐργαλεῖα τῆς Τέχνης, ὡς σύμβολα πλεόν τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς τοῦ Σύμπαντος, τῆς Τέχνης ἐκείνης, ἣν ἀσκοῦμεν σήμερον ἡμεῖς οἱ Τέκτονες καὶ ἣτις ὠνομάσθη Βασιλικὴ Τέχνη.

Τότε, ἀπεφασίσθη, ὅπως ὡς Ἱερὰ Βίβλος διὰ τὸν ὄρθον τῶν Τεκτόνων χρησιμοποιηθῆ ἡ Ἰουδαϊκὴ τοιαύτη, ἡ Ἀγία δηλονότι Γραφή καὶ ὡς μυστικαὶ λέξεις ἀναγνωρίσεων καὶ ἀλληγοριῶν χρησιμοποιηθῶσιν Ἰουδαϊκαὶ τοιαῦται καὶ τοῦτο, ὡς βεβαιούσιν πλεῖστοι συγγραφεῖς, ἵνα ἐξευμενισθῆ ἡ Ἐκκλησία καὶ πεισθῆ ὅτι οἱ σκοποὶ τοῦ Τ.: δὲν ἀντετίθεντο πρὸς τὴν ἐξ Ἰουδαίας προελθούσαν νέαν θρησκείαν, ἀλλ' ὅτι ἦτο σύμμαχος μᾶλλον αὐτῆς καὶ ὑπὸ τὴν καλῶς ἐννοουμένην ἐννοίαν αὐτῆς, συνεργός της.

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι κατὰ τινὰ περίοδον Ἑβραῖοί τινες ἐπεξήτησαν νὰ ἐκμεταλλευθῶσι τὸν Τ.: διὰ σκοποὺς ἰδιοτελεῖς, χρησιμοποιήσαντες καὶ τὸ ἐπιχείρημα τῆς παραδοχῆς τῆς Ἑβραϊκῆς γλώσσης ἐν τῇ ὀργανώσει ταύτῃ, ἀλλ' οὗτοι ἐπατάχθησαν ἀμέσως καὶ ἐξεβλήθησαν τοῦ Τάγματος, ὃ δὲ Τ.: ἠναγκάσθη νὰ διαδηλώσῃ ὅτι οὐδένα ἰδιαιτέρον σύνδεσμον ἔχει μὲ Ἐθνικότητά τινά, ἀλλ' ὅτι ἐχρησιμοποίησε τὴν Ἑβραϊκὴν γλῶσσαν καὶ τὴν Ἀγίαν Γραφήν, χάριν αὐτῆς τῆς νέας θρησκείας, τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὅστις εὗρισκετο τότε ἐν ἐξαπλώσει καθ' ἅπαντα σχεδὸν τὸν πεπολιτισμένον κόσμον.

Τέλος, μίαν νύκτα τοῦ ἔτους 1717 εἰς ταπεινόν τι καπηλεῖον τῆς ὁδοῦ Καρόλου τοῦ Λονδίνου, τιλοφορούμενον «Καπηλεῖον ἢ Μηλέα» ἐτέθησαν αἱ βάσεις τῆς ἰδρύσεως τῆς πρώτης μεγάλης Στοᾶς τῆς Ἀγγλίας, τὴν δὲ 24 Ἰουνίου τοῦ ἰδίου ἔτους, ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ἤρξατο αὕτη λειτουργοῦσα ἐπισήμως.

Ἐξ δὲ ἔτη βραδύτερον, ἤτοι τὸ 1723, ἔβλεπε τὸ Φῶς τὸ πρῶτον Τ.: Σύνταγμα, ὅπερ ὀνομασθὲν Σύνταγμα τοῦ Anderson, καθώριζεν ἐν τῷ α' ἄρθρῳ αὐτοῦ ὅτι «ὁ σεβασμὸς τῶν προσωπικῶν ἐκάστου γνομῶν, ἢ ἐφαρμογὴ τῆς θρησκείας, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὅλοι οἱ ἄνθρωποι συμφωνοῦσι, τοῦτέστιν ἐκείνης, ἣτις συνίσταται εἰς τὸ νὰ εἶναι τις ἀγαθὸς καὶ δίκαιος, ἀποτελοῦσι τὰ μόνα ἱκανὰ μέσα πρὸς συγκρότησιν ἐνὸς Κέντρου Ἐνότητος καὶ φιλικῶν σχέσεων μεταξὺ προσώπων, ἅτινα ἄνευ τούτων θὰ ἔμενον κεχωρισμένα ἀπ' ἀλλήλων καὶ ἄγνωστα.»

Εἶπομεν ἀνωτέρω, ὅτι αἱ ἀδελφότητες τῶν τεχνιτῶν οἰκοδόμων μετέφερον καὶ διεφύλαττον ζηλοτύπως, πλὴν τῶν μυστικῶν τῆς Τέχνης των, καὶ τὰ ὑπολείμματα τῶν ἠθικῶν καὶ φιλοσοφικῶν θεωριῶν τῶν Μεγάλων Μυστηρίων καὶ τῶν Μυστικῶν Ἐταιρειῶν τῆς ἀρχαιότητος.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει καθίσταται εὐνόητον, ὅτι ὁ νεώτερος Φιλοσοφικὸς Τ.: παρέλαβε καὶ ἐνεκοιλώθη τὰς ὑποθήκας ταύτας καὶ κατὰ συνέπειαν εἶναι φυσικὸν νὰ θεωρῆται κατ' εὐθείαν διάδοχος τῶν ἀρχαίων Μυστηρίων καὶ Μυστικῶν Ἐταιρειῶν.

Ἔντως δέ, ἐκ γενομένων λεπτομερῶν ἐρευνῶν ἀπεδείχθη, ὅτι αἱ φιλοσοφικαὶ διδασκαλίαι, τὰ σύμβολα, τὰ τυπικὰ καὶ αἱ στάσεις τῶν διαφόρων βαθμῶν τοῦ σημερινοῦ Τ.: εὐρίσκονται εἰς ἀνακαλυπτόμενας καθ' ἐκάστην ἐπιγραφάς, παπύρους, ἀρχαίους Νασοὺς καὶ ἀγάλματα ἐν καταπλησσοῦσῃ ὁμοιότητι.

Εἰς τὰς προσφάτως ἔτι γενομένας ἀνασκαφὰς ἐν Κνωσσῷ τῆς Κρήτης, ἀνευρέθησαν ἀγάλματα εἰς στάσεις ἐντελῶς ὁμοίας πρὸς τὰς στάσεις διαφόρων βαθμῶν τοῦ σημερινοῦ Τ.:

Καὶ θὰ εἶχομεν σήμερον πλῆρες πρὸ ἡμῶν τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα τῶν ἀρχαίων Μυστηρίων, ἂν αἱ διδασκαλίαι τῶν ἐπαγγελματικῶν ἐκείνων ὀργανώσεων τῶν πρώτων μ. Χ. ἑκατονταετηρίδων, δὲν μετεδίδοντο μόνον προφορικῶς, πράγμα, ὅπερ διὰ τῆς παρεμβολῆς τοῦ χρόνου, τῶν διώξεων, τῆς ἀπὸ στόματος εἰς στόμα διδασκαλίας καὶ τῆς ἀμαθείας, ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ παραφθαρῶσι σὺν τῷ χρόνῳ καὶ νὰ ἀπολεσθῶσι τὰ σπουδαιότερα στοιχεῖα τοῦ Φιλοσοφικοῦ συστήματος.

Κατὰ συνέπειαν ὁ Τ.: εἶναι συνέχισις μιᾶς παγκοσμίου πνεύμα

τικῆς κινήσεως, ἣς τινος ἡ ἀρχὴ ἀνάγεται εἰς τὴν κοιτίδα τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας, καὶ ἐμφανισθεΐσης ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν ἀνθρωπίνων πολιτισμῶν ὑπὸ διάφορα ἐκάστοτε ὀνόματα.

Ἐπὶ τί ἦτο ἡ παναρχαία αὕτη πνευματικὴ κίνησις;

Ἦτο ἡ ἐκδήλωσις τῶν τάσεων τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας, ὅπως ἀνακαλύψῃ τὸν Δημιουργὸν αὐτῆς καὶ ἐναρμονίῃ τὰς πράξεις τῆς πρὸς τὰς Ἐπιταγὰς καὶ τὸ Θέλημα Αὐτοῦ.

Ἦτο ἡ ἐκδήλωσις τῆς θελήσεως τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ὅπως ἐναρμονίῃ τὰς κατευθύνσεις αὐτῆς πρὸς ἐκείνας τῆς Φύσεως καὶ κατὰ συνέπειαν, ὅπως ἐπιβάλλῃ εἰς ἑαυτὴν καὶ τὴν ἀνθρωπότητα ὁλόκληρον τὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου, τῆς ἀγάπης, τῆς ἰσότητος, τῆς ἁρμονίας, δι' ὧν, μιμουμένη τὴν Φύσιν, νὰ ἠδύνατο νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ ὁμοιάσῃ πρὸς τὸν Δημιουργὸν αὐτῆς.

Τὴν ἀνάγκην ταύτην ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ διησθάνθη ἀφ' ἧς ὑπῆρξε, καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ παγκόσμιος πνευματικὴ κίνησις, περὶ ἧς προείπομεν, ἔχει τὴν ἀρχὴν τῆς εἰς αὐτὴν τὴν γένεσιν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄρα ὁ Τ.: ἐγεννήθη μαζὺ μὲ τὸν ἀνθρώπον.

Ἄλλὰ διατί ὁ Τ.:, δηλαδὴ ἡ τεραστία ἀνά τοὺς αἰῶνας πνευματικὴ κίνησις, ἐκαλλιιεργεῖτο διὰ Μυστηρίων καὶ Μυστικῶν Ἐταιρειῶν;

Διότι αἱ ἀποκαλύψεις τῶν ἐρευνῶν, ἦτοι τὸ Φῶς τῆς Ἀληθείας, δὲν ἦτο δι' ὅλους τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἡ Δικαιοσύνη δι' ὅλας τὰς συνειδήσεις.

Τὰ Μυστήρια γενικῶς ἐπεδίωκον τὴν διὰ καταλλήλων μεθόδων καὶ διδασκαλιῶν ἀνάπτυξιν τῶν λανθανουσῶν ψυχικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου, οὕτως ὥστε ἡ ψυχὴ νὰ δυνηθῇ νὰ ὑψωθῇ εἰς ὑψηλοτέρας πνευματικὰς σφαίρας καὶ νὰ γνωρίσῃ ἐκεῖ καλλίτερον τὸν Δημιουργόν τῆς καὶ κατὰ συνέπειαν τὸν ἀληθῆ προορισμόν τῆς.

Ἰνα ὅμως ἐπιτευχθῇ τοῦτο, ἔδει ἡ ἐργασία αὕτη νὰ συντελῆται ἐν πλήρει ψυχικῇ ἡρεμίᾳ, μακρὰν τῆς τύβης τῆς κοινωνίας, μακρὰν τῶν προλήψεων, τῆς κακίας καὶ τῆς διαφθορᾶς.

Ἐδει νὰ συντελῆται ὑπὸ ἀνθρώπων πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς ἀνωτέρων, ἐχόντων τὰ πνευματικὰ καὶ ἠθικὰ προσόντα, ἀλλὰ καὶ τὸν ζήλον, ὅπως ἐπιτύχωσι τοῦ σκοποῦ αὐτῶν.

Τὸ Φῶς τῆς Ἀληθείας, μεταδιδόμενον ἀποτόμως εἰς τὸν ἐκ τῆς κακίας καὶ ἀμαθείας εἰθισμένον εἰς τὸ σκότος κόσμον, θὰ ἔβλαπτε τὴν ὄρασιν καὶ θὰ συνεσκότιζε περισσότερον τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, θὰ τὸν ἀπεμάκρυνε δὲ καὶ θὰ τὸν ὠδήγη εἰς καταστροφὴν.

Ἴδου διατὶ ἡ γνῶσις τῆς Ἀληθείας ἐκαλλιεργεῖτο ὑπὸ τῶν Μυστηρίων ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστῳ καὶ διατὶ οἱ μῦσται αὐτῶν ἐκράτουν δι' ἑαυτοὺς τὰς Ἀληθείας ταύτας.

Ἄλλ' ἄρα γε τὰ Μυστήρια εἶχον σκοπὸν νὰ κρατῶσιν ἐπ' ἄπειρον ἐρημητικῶς κεκλεισμένας τὰς Ἀληθείας των διὰ τοὺς μύστας καὶ μόνον αὐτῶν;

Οὐχὶ βεβαίως. Τοῦτο καὶ ἐγωῖστικὸν θὰ ἦτο καὶ οὐχὶ συντελεστικὸν τοῦ σκοποῦ, ὃν ἐπεδίωκον καὶ ὅστις ἦτο ὁ ἐξαγνισμὸς καὶ ἡ τελειοποίησις ὀλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὅθεν οἱ μῦσται, μετέδιδον καὶ εἰς τὸν βέβηλον κόσμον τὸ Φῶς τῆς Ἀληθείας, τὰς εἰς τὰ ἄδυτα καλλιεργουμένας ἠθικὰς διδασκαλίας, ἀλλὰ διὰ τρόπου δι' οὗ θὰ ἠδύναντο ἀφόβως καὶ ἐπωφελῶς νὰ τὰς δεχθῶσιν οἱ λαοί.

Καὶ ὁ τρόπος οὗτος ἦτο ἡ θρησκεία.

Μεγάλοι κατὰ καιροὺς μῦσται, ἔμπλεοι ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀγάπης πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα, ἔχοντες ἐκτάκτως ἀνεπτυγμένην τὴν πνευματικὴν αὐτῶν ὑπαρξιν, ἐξῆλθον εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀναπετάσαντες τὴν σημαίαν τῆς ἀπολυτρώσεως, ἐγένοντο διὰ τοῦ λόγου, τοῦ παραδείγματος καὶ τῆς αὐτοθυσίας αὐτῶν, τὰ πνευματικὰ σύμβολα τῶν λαῶν, οἱ λυτρωταὶ αὐτῶν, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν θρησκειῶν των.

Ἀκολουθοῦντες τὴν σειρὰν ταύτην τῶν σκέψεων, καταλήγομεν εἰς τὸ φυσικὸν συμπέρασμα, ὅτι αἱ θρησκεῖαι εἶναι δημιουργήματα τῆς προηγηθείσης μυστηριακῆς πνευματικῆς κινήσεως, ἦτοι τοῦ Τ': ὑπὸ τὴν γενικωτέραν αὐτοῦ ἔννοιαν, καὶ κατὰ συνέπειαν μέρος τῆς οὐσίας αὐτοῦ.

Ἄρα καὶ οἱ Ἀρχηγοὶ τῶν θρησκειῶν, ὑπῆρξαν μεγάλοι μῦσται ἐμπνευσμένοι τοῦ Τ': Διδάσκαλοι.

Τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο ὑποστηρίζεται καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι ἅσαι αἱ τῶν πεπολισμένων λαῶν θρησκεῖαι ἔχουσι τὰς αὐτὰς ἠθικὰς ἀρχάς, κοινὴν τὴν διδασκαλίαν.

Ὁ Κομφούκιος λέγει: «Ἡ διδασκαλία μου εἶναι ἀπλὴ καὶ εὐκόλος, ὥστε νὰ τὴν κατανοήσῃ τις. Αὕτη ἀποκλειστικῶς συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἔχη τις τὴν εὐθύτητα τῆς καρδίας καὶ νὰ ἀγαπᾷ τοὺς ἄλλους ὡς ἑαυτόν. Πρέπει νὰ φερώμεθα πρὸς τοὺς ἄλλους, ὅπως θὰ ἠθέλωμεν νὰ φερόνται καὶ οὗτοι πρὸς ἡμᾶς.»

Ὁ Μαίη— Τί λέγει; «Πᾶν κακὸν προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ἀγαπᾷμεν ἀλλήλους.»

Εἰς τὰς περικοπὰς τῶν ἱερῶν Βαδῶν ἀναγινώσκομεν:

«Πρέπει νὰ φερώμεθα πρὸς τοὺς ἄλλους μὲ καρδίαν ἀγνήν, πλήρη ἀγάπης, ἀκριβῶς ὅπως θὰ ἠθέλομεν νὰ φέρονται καὶ οἱ ἄλλοι πρὸς ἡμᾶς.»

Εἰς τὴν Βίβλον ἀναγινώσκομεν : « Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν. »

Τέλος ὁ ὑπέροχος τῆς νέας Θρησκείας Ἰδρυτῆς λέγει :

« Ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους ἡκούσατε ὅμως ὅτι ἐρρήθη Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου καὶ μισήσεις τὸν ἐχθρόν σου. Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν : Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν. »

Ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς Ἀρχηγούς τῶν θρησκειῶν ἔχομεν ἱστορικὰς ἐνδείξεις ὅτι οἱ πλείστοι ἐξ αὐτῶν ὑπῆρξαν καὶ κατὰ τύπους μῦσαι τῶν ἀρχαίων Μυστηρίων.

Διὰ τὸν Μωϋσῆν συγκεκριμένως βεβαιοῦται, ὅτι ὑπῆρξεν ἱερεὺς τῶν Αἰγυπτιακῶν Μυστηρίων καὶ ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ἰσιδος ἐνεπνεύσθη τὴν ἰδέαν τῆς ἀπολυτρώσεως τῶν Ἰουδαίων.

Ὁ δὲ ἱστορικὸς Εὐσέβιος, ἐπίσκοπος Ἰουδαίας, βεβαιοῖ, ὅτι καὶ ὁ Ἰησοῦς ὑπῆρξε μύστης τοῦ δόγματος τῶν Ἑσσαίων, ἦτοι τῶν ἱατρῶν τῶν ψυχῶν, ὡς ἐκαλοῦντο τότε τὰ μέλη μυστικῆς τινος Ἑταιρείας.

* *

Ἀφοῦ ἐξηγήσαμεν τὰς σχέσεις τοῦ Τ. : πρὸς τὴν παγκόσμιον πνευματικὴν κίνησιν, πρὸς τὰ ἀρχαῖα μυστήρια καὶ τὰς μυστικὰς Ἑταιρείας καὶ τέλος πρὸς τὰς διαφόρους θρησκείας, ἃς ἐξετάσωμεν ἤδη τὰ αἷτια ἕνεκα τῶν ὁποίων μία θρησκεία, ὅσον τελεία καὶ ἂν εἶναι, μειονεκτεῖ πάντοτε ἔναντι τοῦ Τ. : Καὶ ἃς ἀναφέρωμεν πρὸς στιγμὴν τὴν νέαν θρησκείαν, ἧς οἱ ὁπαδοὶ πλεονάζουσι μεταξὺ τῶν παρ' ἡμῖν Τεκτόνων.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἡ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ ἀποτελεῖ ὄντως σύστημα τελείας ἠθικῆς.

Εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ Ὄρους ὁμιλίαν, οὐδὲν κατώρθωσε μέχρι σήμερον ὁ ἄνθρωπος νὰ προσθέσῃ.

Ὁ Ἰησοῦς ὑπῆρξε μέγας τῆς ἀνθρωπότητος μύστης, ὁ δὲ Τ. : μετ' εὐλαβείας, ἀλλὰ καὶ ὑπερηφανείας προφέρει τὸ ὄνομά του.

Τὸ « ἀγαπᾶτε ἀλλήλους » πολὺ πρὶν ἐξαγγελθῆ ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ, ἐκαλλιεργεῖτο ὄντως καὶ διεκηρύσσετο εἰς τὰ ἅδυνα τῶν Μυστηρίων καὶ εἰς τὰ στόματα τῶν φιλοσόφων.

Ἀλλὰ ὁ μέγας Οὗτος τῆς ἀνθρωπότητος ἀναμορφωτῆς, ἐξεληθὼν εἰς τὸν κόσμον, ὄχι μόνον τὸ ἐπανέλαβεν ἀλλὰ καὶ τὸ ἐφήρμοσεν.

Ὅταν δὲ ὁ λαὸς τῆς Ἰουδαίας, τυφλὸς ἀπὸ τὴν ἀμάθειαν καὶ τὰ πάθη τὸν παρεξήγησεν, οὗτος συνεπλήρωσε τὸ «ἀγαπάτε ἀλλήλους», διὰ τοῦ «ἀγαπάτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν.»

Πῶς λοιπὸν νὰ μὴν ὑπερηφανεύηται ὁ Τ.: διὰ τὸν ὑπέροχον Γοῦτον Μύστην;

Ὁ Τ.: ἐνέπνευσε τὸν Ἰησοῦν, ὅπως καὶ πολλοὺς ἄλλους πρὸ Αὐτοῦ Διδασκάλους, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐλάμπρυνε τὸν Τ.:

Ὅταν δὲ Οὗτος, ἐκπνέων ἐπὶ τοῦ μαρτυρικοῦ αὐτοῦ Σταυροῦ, ἄφηνεν ὡς ὑστάτην ὑποθήκην πρὸς τὴν τυφλὴν ἀνθρωπότητα τὸ: «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιῶσι» ὁ Τ.: ἐθρήνησε παρὰ τὸ πλεονὸν τῶν γυναικῶν τὸν μέγαν αὐτοῦ Διδάσκαλον καὶ ὅταν Οὗτος ἄφηνε καὶ τὴν ὑστάτην Αὐτοῦ πνοήν, ὁ Τ.: ἤρπασεν εἰς τὰς στιβαράς του χεῖρας τὸν Σταυρὸν καὶ ἐμπλεως νέου θάρρους καὶ ἐνθουσιασμοῦ, τὸν περιήγαγε διὰ τῶν Ἀποστόλων ἐν θριάμβῳ εἰς ἅπαντα τὸν κόσμον, δημιουργῶν οὕτω τὴν νέαν θρησκείαν, καὶ κηρύσσων διὰ τοῦ στόματος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου τὸ: «οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος, οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἔνι δοῦλος, οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρρεν καὶ θῆλυ, πάντες γὰρ εἰς ἑσμὲν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.»

Εἰς τὸ κήρυγμα τοῦτο τίποτε πλέον δὲν θὰ εἶχε νὰ προσθέσῃ ὁ Τ.: καὶ ἐὰν ἡ ἀνθρωπότης ἐνεστερνίζετο αὐτό, τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ σκοποῦ τῆς ὑπάρξεώς του θὰ εἶχεν ἤδη λήξει.

Ἄλλὰ φεῦ!

Ἐὰν οἱ λαοί, κουρασμένοι ἀπὸ τὴν ὑποδούλωσιν καὶ τὴν ἀμαρτίαν, μετ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ αὐτοθυσίας ὑπεδέχθησαν τὴν νέαν διδασκαλίαν, καὶ ἐὰν μὲ ποταμοὺς αἱμάτων ἐθεμελίωσαν αὐτήν, οἱ Γραμματεῖς ὅμως καὶ οἱ Φαρισαῖοι δὲν εἶχον ἀποθάνει.

Καὶ τὸ νέον τοῦτο Φῶς τῆς Ἀληθείας, ὅπερ ἐξεπορεύθη ἐκ τῶν ἀδύτων τῶν Μυστηρίων, ἵνα φωτίσῃ τὴν ἀνθρωπότητα, ὑπέστη καὶ τοῦτο τὴν τύχην τοῦ φωτὸς ἐκείνου, ὅπερ ἔλαμψεν ἀποτόμως πρὸ τῶν ἐκ τοῦ σκότους εἰθισμένων ὀφθαλμῶν.

Ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία, ἂν δὲν παρῆλθεν, ὡς ἄλλαι θρησκεῖαι ὑπέστη ὅμως ὁμοίαν μὲ ἐκείνας φθοράν.

Ἄλλὰ διατὶ αἱ θρησκεῖαι φθείρονται καὶ διατὶ ἐν ἀντιθέσει ὁ Τ. παρέμεινε καὶ παραμένει ἀκλόνητος, διαρκῶς ἀναπτυσσόμενος καὶ διαρκῶς τελειοποιούμενος;

Διότι ὁ Τ.: περιλαμβάνων εἰς τοὺς κόλπους του τὴν μᾶλλον ἀνεπτυγμένην ἠθικῶς καὶ διανοητικῶς μερίδα τῆς ἀνθρωπότητος, ἐργά-

ζεται ἀπὸ αἰώνων ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστῳ ἐντὸς πλαισίου φωτὸς καὶ ἐρεῦνης.

Τίποτε δὲν τὸν ἐμποδίζει εἰς τὰς σκέψεις του, κανὲν κώλυμα δὲν τίθεται εἰς τὰς ἐρεῦνας του.

Οἱ μῦσαι του ἔχουσιν ὅλοι τὴν αὐτὴν κατεύθυνσιν, μὲ βάσιν τὴν διὰ τοῦ φωτὸς τῆς ἐρεῦνης καὶ τῆς ἐπιστήμης ἀνακάλυψιν τοῦ Θεοῦ.

Διαισθάνονται ἐν αὐτοῖς τὴν ὑπαρξίν του καὶ τὸν ἀναζητοῦσι διὰ μέσου τῶν ὑπερόχων Αὐτοῦ ἐκδηλώσεων εἰς τὰ φυσικὰ φαινόμενα. Οὐδὲν δόγμα εἶναι δυνατόν νὰ τεθῇ δι' αὐτοὺς ὡς βάσις πίστεως.

Ὁ Rey λέγει: «Δὲν ὑπάρχουσιν εἰμὶ δύο πράγματα νὰ καταπολεμήσῃ τις ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ ἐδάφους: ὁ δογματισμὸς καὶ ἡ μισαλλοδοξία.»

Καὶ ἐὰν οἱ Τέκτονες δὲν καταπολεμοῦσι τὰ δύο ταῦτα κακὰ, πάντως ὅμως εἶναι ξένοι πρὸς αὐτά.

Μὲ ὁδηγὸν αὐτῶν τὴν Ἐπιστήμην ἀνακαλύπτουσι τὸν Θεὸν εἰς τὴν ἁρμονίαν τῆς φύσεως.

Δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει τὸ εἶδος τῆς μορφῆς του.

Τὸν βλέπουσιν εἰς τὴν κίνησιν τῶν ἀστέρων, εἰς τὴν περιστροφὴν τῆς γῆς, εἰς τὰ ὕδατα τῶν ποταμῶν καὶ τῶν θαλασσῶν, εἰς τὰ ἀνθη τοῦ ἀγροῦ, εἰς τὰς μυριάδας τῶν ζώντων ὄντων καὶ τέλος εἰς αὐτὴν τὴν συνείδησιν τοῦ ἀνθρώπου. Προσπαθοῦσι νὰ ἐρμηνεύσωσι τὰς θελήσεις Του καὶ τὴν ἀπάντησιν ἀνευρίσκουσιν ἐν τῇ Ἱστορίᾳ καὶ ἐν τῇ Φύσει.

Τὰ ἔθνη, ἅτινα ὑπήκουον εἰς τοὺς ἠθικοὺς νόμους εὐημέρησαν.

Τὰ ἔθνη, ἅτινα ἐγκατέλειψαν τὴν δικαιοσύνην, κατέρρευσαν.

«Ἐμβλέψατε, λέγει ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως, ἥτις εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, εἰς αὐτὴν τὴν φύσιν. Μὲ πόσῃν ἁρμονίαν τὰ πάντα ἐκτελοῦσι τὸν προορισμὸν των. Τὸ ἐν ἐργάζεται διὰ τὸ ἄλλο καὶ ὅλα ὁμοῦ διὰ τὸ σύμπαν.

Ὅπου κατὰ συνέπειαν ἡ ἁρμονία καὶ ἡ ἀγάπη, ἐκεῖ εἰμὶ καὶ Ἐγώ. Ἐὰν μὲ θέλετε, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ πράξετε τὸ ἴδιον.»

Ἐκάστην νέαν ἀνακάλυψιν οἱ Τέκτονες τὴν θεωροῦσιν ὡς μίαν νέαν ἐκδήλωσιν τῆς ὑπάρξεως καὶ τοῦ μεγαλείου τοῦ Θεοῦ. Οἱ Τέκτονες τέλος δὲν ζητοῦσι νὰ ἐπιβάλωσιν ἀρχὴν τινὰ διὰ τῆς βίας, ἀλλ' ἀφήνουσιν εἰς ἑαυτοὺς ἀπόλυτον τὴν ἐλευθερίαν τῆς σκέψεως καὶ τῆς ἐρεῦνης.

Ἀντιθέτως αἱ θρησκεῖαι, καίτοι ἐνέχουσιν ἐν ἑαυταῖς τὰς αὐτὰς ἠθικὰς ἀρχάς, διότι ἐν τούτοις ζητοῦσι νὰ ἐπιβληθῶσιν εἰς τὰς μεγά-

λας μάζας τοῦ λαοῦ, τίθενται ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν αὐτῶν ἀντὶ τὰ ἡγῶνται τούτων. Οἱ ἄνθρωποι, ἀπὸ ἀπόψεως πνευματικῆς ἀναπτύξεως, διαίρουσιν εἰς μορφωμένους, εἰς ἡμιμαθεῖς καὶ εἰς ἀμαθεῖς.

Οἱ μορφωμένοι, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ πνεύματος καὶ ἡγοῦνται τῶν κοινωνιῶν, κατανοοῦσι τὴν βαθεῖαν ἔννοιαν τῆς θρησκείας. Καὶ ἄλλοι μὲν λαμβάνουσι αὐτὴν ὡς ὁδηγόν, ἵνα τελειοποιήσωσιν ἑαυτούς, ὁπότε καὶ μεταβάλλονται αὐτοδικαίως εἰς πραγματικούς Τέκτονας, ἄλλοι δέ, οἱ καὶ περισσότεροι, δυστυχῶς, τὴν ἐκμεταλλεύονται χρησιμοποιοῦντες αὐτὴν ὡς ὄργανον ἐπιβολῆς τῶν ἐπὶ τῶν μάζων.

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι εἶναι οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι τοῦ Εὐαγγελίου.

Οἱ ἡμιμαθεῖς, ἔχοντες μικρὰν μόρφωσιν, ἀναγκῶσι τὰ πάντα εἰς τὸν ἐγκέφαλόν των. Αἱ νέα ἰδέαι παρ' αὐτοῖς εὐρίσκουσιν ἔδαφος διαδόσεως.

Νομίζουσιν ὅτι τὰ πάντα γνωρίζουσι, τὰ πάντα κρίνουσιν. Οὗτοι δέχονται κατ' ἀρχὰς μὲ ἐνθουσιασμὸν τὴν θρησκείαν. Ὅταν ὅμως παρέλθῃ ἡ πρώτη ἐντύπωσις καὶ μελετήσωσι θεωρίας τινὰς ἀθηρήσκων ψευδελπιστημόνων, ἀρχίζουσι νὰ κλονίζωνται. Δὲν ἔχουσι τὴν δύναμιν νὰ ἐξετάσωσι τὴν θρησκείαν ὑπὸ τὴν βαθεῖαν αὐτῆς ἔννοιαν.

Τὴν ἐγνώρισαν ὑπὸ τὴν δογματικὴν αὐτῆς μορφήν καὶ οἱ μῦθοι, οἱ κалύπτοντες τὰς μεγάλας ἀληθείας, ἀρχίζουσι νὰ διαλύωνται εἰς τὸν ἐγκέφαλόν των.

Τότε γίνονται ἀθηρησκοὶ καὶ διώκται πάσης ἠθικῆς διδασκαλίας ἣτις ἀπορρέει ἐκ τῆς ἐκπεσούσης ἐν τῇ νόσηρᾷ τῶν φαντασίῳ, θρησκείας.

Ὡς πρὸς τοὺς ἀμαθεῖς τέλος, παρατηροῦμεν ὅτι οὗτοι εἶναι εὐαγωγοί, ἔχουσι τὸ αἰσθηματὸν τὸ θρησκευτικὸν ἰσχυρὸν καὶ φανατίζονται εὐκόλως.

Λόγῳ ὅμως τῆς εὐπιστίας των γίνονται εὐκόλως ὄργανα τῶν ἀνωτέρων αὐτῶν, οἵτινες, ἐκμεταλλεῖσθαι καταλλήλως τὸ θρησκευτικὸν αὐτῶν αἰσθηματὸν, τοὺς χρησιμοποιοῦσιν ὡς μάζαν λαῶν πλέον εἰς πᾶσαν ἐνέργειαν, ἣν τὰ συμφέροντά των ἤθελον τοῖς ὑποδείξει.

Τοὺς φανατίζουσι καὶ τοὺς διδάσκουσι τὴν μισαλλοδοξίαν.

Διαιροῦσι τὴν θρησκείαν εἰς αἰρέσεις ἐξυπηρετούσας τοὺς σκοποὺς των, ἔστω καὶ ἂν αὐταὶ ἀντιτίθενται ριζικῶς πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς θρησκείας. Τοὺς σύρουσιν εἰς θρησκευτικούς πολέμους ἐνῶ ὀπισθεν αὐτῶν κρύπτεται ἡ ἰδιοτέλεια.

Ἄφαιροῦσιν ἀπ' αὐτῶν τοὺς πόρους τῆς ζωῆς των, ἵνα τοὺς χρησιμοποιοῦσιν δῆθεν διὰ τὴν ἐξευμένισιν τοῦ Θεοῦ.

Καὶ δι' αὐτῶν κτίζουσι μεγαλοπρεπεῖς ναοὺς καὶ διαιτῶνται καὶ οἱ ἴδιοι μεγαλοπρεπῶς. Τοὺς διδάσκουσι νὰ ὑπομένωσι τὰς στερήσεις, χωρὶς νὰ δίδωσι πρῶτοι αὐτοὶ τὸ παράδειγμα, ὡς ἔπραξαν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν θρησκειῶν, ἅς ἀκολουθοῦσι. Τοὺς διδάσκουσι νὰ μισῶσι τὴν ἐπιστήμην, ἵνα παραμένωσιν εἰς τὴν ἀμάθειαν καὶ τὸ σκότος. Τοὺς προτρέπουσι νὰ κτυπῶσι τοὺς ἀλλοδόξους καὶ τὸ χεῖριστον, τοὺς χωρίζουσιν εἰς αἰρέσεις μίας καὶ τῆς αὐτῆς θρησκείας καὶ τοὺς ὀδηγοῦσιν εἴτα εἰς τὴν ἀλληλοεξόντωσιν.

Καὶ ὅταν ἡ δυστυχία καλύψῃ καὶ τὴν τελευταίαν ἰκμάδα τῆς ζωῆς τῶν ταλαιπώρων λαῶν, οἵτινες ἐν τῇ θρησκείᾳ ἀνεζήτησαν τὸν παρηγοροῦν αὐτῶν ἄγγελον, τότε ἀπὸ τὰς αἰμασσοῦσας καρδίας των ἐξέρχεται ἡ φωνὴ τῆς κατάρτας: «Κάτω ἡ θρησκεία». Καὶ οἱ ἐκμεταλλεῦνται, πιστοὶ τότε εἰς τὴν ἐπίκλησιν τῶν λαῶν των, σπεύδουσι νὰ τὴν ἀντικαταστήσωσι μὲ μίαν ἄλλην.

Ἴδου διατὶ αἱ θρησκείαι, καίτοι περικλείουσι τὰς αὐτὰς ἠθικὰς ἀρχὰς μὲ τὸν T., ἐρχόνται καὶ παρέρχονται, χωρὶς νὰ δύνανται νὰ ἐξυπηρετήσωσι τὴν ἀνθρωπότητα. Ἴδου διατὶ μία θρησκεία, ὡς διαπλάσσεται αὕτη εἰς χεῖρας τῶν λαῶν, δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἀνθρώπον, ὅσα ὁ T. τοῦ παρέχει.

Ἐφ' ὅσον ἔζων οἱ πρῶτοι τοῦ Χριστιανισμοῦ Ἀπόστολοι, οὗτος ἐπεβάλλετο εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων καὶ ἡ ἀνθρωπότης ἔβαινε ραγδαίως πρὸς ἀληθῆ ἑξαγνισμόν.

Πρὶν ὅμως παρέλθωσιν αἰῶνές τινες, τοὺς Ἀποστόλους διεδέχθησαν νέοι πάλιν Φαρισαῖοι. Ὁ λαὸς ἀπαλλαγὴς τῶν Χριστιανομάχων, ἐπανηγύριζε τὴν ἐπιζωότησιν τῆς νέας θρησκείας ὡς νίκην ἰδικὴν του, διότι διὰ τοῦ αἵματός του τὴν ἐπέβαλεν. Οἱ νέοι ἀρχηγοὶ τῆς θρησκείας ἐκαλλιέργουν τὸν φανατισμὸν αὐτὸν τοῦ λαοῦ. Τοῦ ἐνέβαλλον εἰς τὴν φαντασίαν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς, λύσας τὸ πρόβλημα τῆς ψυχῆς, ἔλυσε καὶ τὸ πρόβλημα τῆς ἐπιστήμης.

Οὐδεμία πλέον ἀνάγκη μορφώσεως ὑπῆρχεν. Οὐδεμία πρόοδος ἢ ἀνακάλυψις ἐπετροπέτο. Ἡ ἀνθρωπότης ἔδει νὰ μείνῃ ἐκεῖ ὅπου εὕρισκετο. οὐχὶ ὅταν ἐπεβλήθη ὁ Χριστιανισμὸς, οὐχὶ ὅταν ἐγεννήθη ὁ Ἰησοῦς, ἀλλὰ εἰς τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ὁ Μωϋσῆς, κατερχόμενος τοῦ ὄρους Σινᾶ, μετὰ τὴν συνέντευξίν του μὲ τὸν Θεόν, παρέδιδεν εἰς τοὺς Ἰουδαίους τὰς ἐντολάς του.

Ἐάν τις εἰργάζετο ὅπως μεταβάλλῃ τὸν σίδηρον εἰς χρυσόν, ἢ τὸν

μόλυβδον εἰς ἄργυρον, ἐθεωρεῖτο ὡς συνεργάτης τοῦ Σατανᾶ καὶ ἐτεμαχίζετο διὰ τοῦ ἰδίου σιδήρου.

Ἐάν τις ἐπεχείρει νὰ ἀνακαλύψῃ ποῦ στηρίζεται ἡ Γῆ καὶ ἀνεκάλυπτε τυχαίως ὅτι ἡ Γῆ δὲν στηρίζεται πουθενά, ἀλλ' ὅτι εἶναι μία πεφυρακτωμένη σφαῖρα στρεφομένη περὶ ἑαυτὴν καὶ περὶ τὸν ἥλιον, ὠδηγεῖτο εἰς τὴν πυράν.

Οὐαὶ δὲ καὶ ἀλλοίμονον εἰς τοὺς μεγάλους ἐφευρέτας τοῦ αἰῶνός μας, ἂν εἶχον τὸ ἀτύχημα νὰ ἐφεύρωσι, πέντε αἰῶνας πρὶν, τὸν σιδηρόδρομον, ἢ τὸ αὐτοκίνητον, ἢ τὸ ἀεροπλάνον, ἢ τὸν τηλεγράφων, ἢ τὸν φωνογράφων, ἢ τὸν κινηματογράφων, ἢ τὸ ραδιόφωνον. Θὰ ἐτεμαχίζοντο ἐπὶ τόπου ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς θρησκείας ὡς μάγοι, μετὸ αἰτιολογιὸν ὅτι ἐφ' ὅσον ἡ Ἁγία Γραφή δὲν προέβλεψε περὶ τῶν ἐφευρέσεων τούτων, αὐταὶ ἦτο φυσικὸν νὰ εἶναι ἔργα τοῦ Σατανᾶ.

Τρεῖς ἀλλοίμονον δὲ εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἐπεχείρουν νὰ ψέξουν τοὺς ἀρχηγούς τῆς θρησκείας, οἵτινες ὑλοποιοῦντες αὐτήν, μετεβάλλοντο εἰς πορθηεῖς τῶν ψυχῶν, εἰσπράττοντες πορθηεῖα καὶ χορηγοῦντες διαβατήρια, ἐνσφραγισμένα μετὰ γνήσιους σφραγιδας.

Οὕτως, οἱ νέοι οὗτοι Φαρισαῖοι, ἐξησφάλιζον τὸ κῆρος αὐτῶν ἐπὶ τῶν λαῶν.

Οἱ βασιλεῖς τῆς Γῆς ἐχρίοντο παρ' αὐτῶν καὶ τὰ στέμματα τῶν ἐτίθεντο πρὸ τῶν ποδῶν των. Κοινὰ παλλακίδες ἔκλειον συμμαχίας μετὰ τῶν Ἀρχηγῶν τῆς θρησκείας καὶ ἀρχηγῶν Κρατῶν.

Τὸ αἶμα τῶν λαῶν ἔρρεεν ἄφθονόν διὰ τὴν κατάκτησιν γηίνων ἐδαφῶν, πρὸς ὑλικὸν ὄφελος τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Θεανθρώπου. Καὶ ἅπας ὁ δυστυχὴς συρφετός, ὅστις ἐν τῇ νέᾳ θρησκείᾳ ἀνέμενε τὴν κατάπανσιν τῶν δεινῶν αὐτοῦ, ἠσθάνετο τὰς ἀλύτους περισφιγγούσας περισσότερον τοὺς βραχίονάς του καὶ κύπτων ὑπὸ τὸ βάρος αὐτῶν ἄς ἐθεώρῃ ὁ δυστυχὴς ἐπιβαλλομένης ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἵνα ἐξασφαλίσῃ καλλίτερον τὸν Παράδεισον, παρήλαυε πρὸ τῶν διαδόχων τῶν Ἀποστόλων καὶ ἠσπάζετο τὰ ἄκρα τῶν χουσῶν αὐτῶν σανδαλίων.

Ἐν μέσῳ τοῦ ἐρέβους τούτου τῆς ἀνθρωπίνης δυστυχίας καὶ τοῦ ἀπηνοῦς διωγμοῦ τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἐπιστημῶν ὁ Τ.:, ὅστις εἶχεν ἀναστείλει τὰς ἐργασίας του, ἐν ἀναμονῇ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς νέας θρησκείας, ἐλπίζων ὅτι θὰ ἠδύνατο πλέον ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου νὰ συνεχίσῃ τὰς μεγάλας αὐτοῦ ἐρεῦνας, ἤνοιξε καὶ πάλιν τὰς κούπτας του καὶ μακρὰν παντὸς ἀνθρώπινου ὡτὸς ἢ βλέμματος, ἐπανήρχισε τὴν διακοπεῖσαν ἀποστολήν του ὑπὸ τὴν σημερινὴν πλέον αὐτοῦ μορφήν καὶ τὴν σημερινὴν ὀνομασίαν του.

Καὶ ἐντὸς ὀλίγου, ἀπὸ τοῦ βάρους τῆς κρύπτης αὐτοῦ, ἀνεπήδησε θαρραλέα ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις, ἣτις μὲ τὰ ἐμβλήματα τῆς Ἐλευθερίας τῆς Ἰσότητος καὶ τῆς Ἀδελφότητος, κατέσπυσε τὴν Βασιλικὴν καὶ μετ' αὐτῆς ἐκρήμνισε τὸν Κοσμικὸν Θρόνον τοῦ Πάπα καὶ τὴν ἀπεχθῆ ἱεράν αὐτοῦ ἐξέτασιν.

Ἐκτοτε χρονολογεῖται καὶ τὸ μῖσος τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τοῦ Τ.:

Τὰ Γράμματα καὶ αἱ Τέχναι, ἡ Φιλοσοφία καὶ αἱ Ἐπιστῆμαι, ἀνέκτησαν ἔκτοτε τὴν ἐλευθερίαν των καὶ ἐντὸς αἰῶνος κατώρθωσαν νὰ μεταβάλουν τὴν ὄψιν τῆς ἀνθρωπότητος διὰ τῶν ὑπερόχων ἐφευρέσεων.

Ἄλλ' ἐὰν οἱ μαῦροι ἐκείνοι αἰῶνες παρήλθον ἀνεπιστρεπτὴ διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ἀπηλλάγη τῆς ὕλικῆς δουλείας, δὲν ἀπηλλάγη ὅμως ἀκόμη τῆς ἠθικῆς τοιαύτης.

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Τ. δὲν ἔληξεν εἰσέτι.

Ὁ τελευταῖος παγκόσμιος πόλεμος, ἡ ἀμαυροτέρα αὕτη σελὶς τῆς παγκοσμίου ἱστορίας, μᾶς τὸ ἀπέδειξεν.

Ὁ Σατανᾶς, κατὰ τὴν Εὐαγγελικὴν ἔκφρασιν, μάχεται ἀκόμη κατὰ τῆς προσεγγίσεως τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν.

Σήμερον, ὑπὲρ ποτε χροιάζεται στενὴ ἡ συνεργασία τοῦ Τ. μὲ τὰς θρησκείας, ἵνα ἐπουλώσωσι τὰς ἐκ τοῦ μεγάλου πολέμου πληγὰς καὶ συγκρατήσουν τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ ἀπέλπιδας κοινωνικὰς κατευθύνσεις.

Αἱ μὲν, μὲ τὴν αἴγλην καὶ τὴν διδασκαλίαν τῶν οἰκείων Ἱερῶν γραφῶν καὶ ὁ ἕτερος μὲ τὸν κεκρυμμένον θησαυρὸν αὐτοῦ, ὀφείλουσι νὰ ἐξαγάγωσι τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὴν θλίψιν καὶ τὴν ὀδύνην, ἀπὸ τὴν ἀμάθειαν καὶ τὰς προλήψεις, ἀπὸ τὴν κακίαν καὶ τὴν διαφθοράν.

Καὶ ὅταν ἐπιτευχθῆ τοῦτο, τότε Θρησκεία καὶ Τεκτονισμὸς θὰ ἐφορτίσωσιν ἠνωμένοι τὴν περίλαμπρον αὐτῶν νίκην καὶ θὰ αἰσθανθῶσιν ἀμφοτέροι τὴν χαρὰν ἐκείνην καὶ τὴν ἱκανοποίησιν, ἣν ἠσθάνθη ὁ γέρον Συμεών, ὅταν ἤξιώθη νὰ λάβῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τὸν Ἰησοῦν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΩΚΟΣ

B e t h

Τὸ δεύτερον γράμμα τοῦ Ἑβραϊκοῦ ἀλφαβήτου, ἐκφράζει ἱερογλυφικῶς:

I.— Τὸ στόμα τοῦ ἀνθρώπου ὡς ὄργανον τοῦ Λόγου, καὶ πᾶν ὅ,τι ἔνδον τοῦ στόματος οἰκεῖ· οἶον δ' ἐκ τοῦ στόματος ἐξερχόμενος Λόγος κλπ.

II.— Τὸ ἄντρον τὸ εἰκονογραφικῶς ἀπεικονίζον, κατὰ τὰ ἀρχαῖα καὶ νεώτερα μυστήρια, τὸ στόμα τοῦ Λέοντος, ἐν ᾧ εὔρηται ὁ Λόγος.

III.— Πάντα οἶκον ἢ καὶ ναόν, ἐν ᾧ δύναται νὰ ἀπομονωθῇ τις.

IV.— Τὸν κόσμον καὶ τὰς ἐν αὐτῷ οἰκούσας ἐγκοσμίους καὶ ἀοράτους δυνάμεις.

V.— Τὴν μεταξὺ τῶν δύο στηλῶν τοῦ ναοῦ τῆς φύσεως ἀπαρβίαστον κατοικίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ Θεοῦ (ἣτις κατὰ τὰς ποικίλας παραδόσεις φέρεται ὑπὸ τὰ ὀνόματα Λαδύρινθος, Φυλακὴ Διὸς ἢ Ταύρου, κατὰ Νικόμαχον τὸν Πυθαγόρειον, Ζηνὸς μέλαθρον κατὰ τὸν Εὐριπίδην ἐν Ἴππολύτῳ 748, κόσμιος οἶκος Ὁρου κατὰ τὴν Αἰγυπτιακὴν παράδοσιν τὴν μνημονευομένην ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου κλπ.)

VI.— Τὴν παρθενίαν ὡς καὶ τὰς ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ὡς παρθέτους θεωρουμένας θεότητας, τῇ μεσολαβήσει τῶν ὀποίων δημιουργεῖται ἡ τάξις ἐκ τοῦ χάους, ἢ μᾶλλον, ὡς λέγουσιν οἱ ἐρμειακοὶ φιλόσοφοι, συντελεῖται ἡ ἐργασία τοῦ μεγάλου ἔργου, ὅπως ἐξέληθ' δηλ. τὸ παιδίον ἐκ τῆς παρθένου μητρός του. Τοιαῦται θεότητες εἶναι ἡ Ἀριάδνη, ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ Νηΐθ, ἡ Ἀλιάτ, ἡ Ἀθώρ, ἡ Ἰσις κλπ.

VII.— Αὐτὴν τὴν φύσιν, τὴν τὰ πάντα περικλείουσιν καὶ τὴν ἐπιστήμην τὴν ἐξετάζουσιν τοὺς νόμους αὐτῆς.

VIII.— Τὴν ἀπόκρυφον γνῶσιν καὶ πᾶν προῖον αὐτῆς (Πλουτάρχου Ἰσις καὶ Ὅσιρις 42).

IX.— Τὴν πνοὴν τὴν χορηγοῦσαν τὴν ζωὴν εἰς ὅλα τὰ ὄντα.

X.— Τὴν συνειδήσιν τοῦ ἀπολύτου ὄντος, τὴν συνονοῦσαν ἐν ἑαυτῇ τοὺς τρεῖς ἀπαρχειτήτους ὄρους πάσης ἐκδηλώσεως, τὸ παρελθόν, τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον.

Ἀντιστοιχεῖ δὲ τὸ Beth:

I.— Πρὸς τὸν ἀριθμὸν 2, ὅστις εἶναι αὐτὴ ἢ μονὰς πολλαπλασιαζομένη ἐφ' ἑαυτήν.

- II.— Πρὸς τὸν σταυρὸν, τὸν συνδέοντα τὸν μακρόκοσμον μετὰ τοῦ μικροκόσμου.
- III.— Πρὸς τὸ ἰσοδύναμον τοῦ σταυροῦ Ἰνδικὸν σύμβολον, *Linguaui* τὸ συμβολίζον τὴν γονιμοποίησιν τῆς ὕλης διὰ τοῦ πνεύματος.
- IV.— Πρὸς τὴν σελήνην.
- V.— Πρὸς τὴν δευτέραν μεγάλην κλειδα τοῦ Ταρώ, τὴν καλουμένην *Ἰέρειαν*.
- VI.— Πρὸς τὸ ἔθνικὸν σύμβολον τῆς Κορέας Ἀμντουόγκ.
- VII.— Πρὸς τὸ δίπραγμα τῶν Ἀλχημιστῶν.
- VIII.— Πρὸς τοὺς δύο ὄψεις τοὺς πέριξ τοῦ Κηρυκείου τοῦ Ἑρμοῦ στρεφόμενους.
- IX.— Πρὸς τὴν ἐπὶ δύο δριζόντων ἀκτῖνα.
- X.— Πρὸς τὰς δύο στήλας τοῦ τεκτονικοῦ ναοῦ.
- XI.— Πρὸς τὰς δύο κλίμακας τοῦ Ἰακώδ.
- XII.— Πρὸς τὰ δύο χερουβεὶμ τῆς Κιβωτοῦ τοῦ Νῶε (Ἐξοδος XXV 18).
- XIII.— Πρὸς τὰς δύο δέλτους τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου (Ἐξοδος XXI 18).
- XIV.— Πρὸς τοὺς δύο ἐξιλαστήριους τράγους (Λευϊτικὸν XVI 8).
- XV.— Πρὸς τοὺς δύο χρυσοὺς μόσχους τοῦ Ἱεροδοάμ (Γ' Βασιλέων XII 28).
- XVI.— Πρὸς τὰς δύο ἐλαίας τοῦ Ζαχαρίου (Ζαχαρίας IV 3).
- XVII.— Πρὸς τὰς δύο ράβδους τοῦ Ζαχαρίου, ὧν ἡ μία Κάλλος ἐκλήθη, ἡ δὲ ἄλλη Δεσμοὶ (Ζαχαρίας XI 7).
- XVIII.— Πρὸς τοὺς δύο νεανίας τοῦ Ἡλιοδώρου (Β' Μακκαδαίων III 26).
- XIX.— Πρὸς τοὺς δύο υἱοὺς τοῦ Ἀδραάμ (Ἐπιστολὴ πρὸς Γαλάτας IV 22).
- XX.— Πρὸς τοὺς δύο υἱοὺς τῆς Ρεθέκκας (Γένεσις KE 23).
- XXI.— Πρὸς τὰ δύο βασιλεία τοῦ Ἰούδα καὶ τοῦ Ἰσραήλ (ΑΒασ. XII 19).
- XXII.— Πρὸς τὰς δύο διαθήκας (Ἐπιστολὴ πρὸς Γαλάτας IV 24).
- XXIII.— Πρὸς τὸ ζευγὸς τῶν τρυγόνων, ἧ τοὺς δύο νεοσσοὺς τῶν περισσότερων (Εὐαγγ. κατὰ Λουκᾶν B24).
- XXIV.— Πρὸς τοὺς δύο ἀγγέλους τοῦ μνημείου τοῦ Σωτήρος (Κατὰ Ἰωάννην K 12).
- XXV.— Πρὸς τοὺς δύο ἀνδρας τῆς Ἀναλήψεως (Πράξεις τῶν Ἀποστόλων A 10).

XXVI.— Πρὸς τοὺς δύο μάρτυρας τῆς Ἀποκαλύψεως, τὰς δύο ἐλαίας καὶ τὰς δύο λυχνίας (Ἀποκάλυψις ΙΑ 3-4).

XXVII.— Πρὸς τοὺς δύο ἰχθύας (Κατὰ Ματθ. ΙΔ 19).

XXVIII.— Πρὸς τὰς δύο λιθίνας μαχαίρας (Κατὰ Λουκᾶν ΚΒ 38).

XXIX.— Πρὸς τοὺς δύο ληστὰς, τοὺς σὺν τῷ Χριστῷ σταυρωθέντας (κατὰ Ματθ. ΚΖ 38) κλπ.

Οἱ Καθβαλισταὶ ἐθεώρησαν τὸ Beth Αον ὡς τὸ σύμβολον τὸ ἐκπροσωποῦν τὸ δεύτερον ὄνομα τοῦ Θεοῦ τὸ bachour, (ἐκλεκτὸς νέος). Βον ὡς τὸ ἱερόγλυφον, δι' οὗ ἐσημεῖον τὸ σύμβολον hochmach ἤτοι σοφία, σφήνεια, θεωρητικὸς λόγος. Καὶ Γον διὰ τοῦ γράμματος τούτου παρέστησαν τὴν δευτέραν κατηγορίαν τῶν ἀγγέλων, τὴν ὀνομαζομένην orhanim, μορφαὶ ἢ τροχοί, ἢ ὅποια ἅπαντ' ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ χριστιανικῇ ἐκκλησίᾳ, καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα «τὰ χερουβείμ» ἤτοι τοὺς ἀγγέλους ἐκείνους, τῇ βοήθειᾳ τῶν ὁποίων ὁ Ἰεχωβά διέλυσε τὸ χάος καὶ παρήγαγε τὴν τάξιν.

Ἐν τῷ τεκτονισμῷ τὸ γράμμα Beth συναντᾶται ὡς βραχυγραφία Αον τῆς λέξεως Βοόζ. Βον τῆς Βεγονγαλ-χόλ εἰς τὰς τελετὰς τοῦ 9ου βαθμοῦ τοῦ δόγματος τῆς Μέμφιδος. Γον τῆς λέξεως Βαδδανάϊν, ἕπερ σημαίνει διδάσκαλος τῶν ἀρχιτεκτόνων. Εἶναι δὲ τὸ πρῶτον ἱερόγλυφον, τὸ ὅποιον διαδραματίζει σπουδαιότατον πρόσωπον εἰς τὸν 17ον βαθμὸν τοῦ Σκωτικοῦ δόγματος. Ἐπίσης διὰ τοῦ Beth δηλοῦται τὸ ὄνομα τῆς στήλης τῶν μαθητῶν κατὰ τὸ ἀρχαῖον Σκωτικὸν δόγμα καὶ τῶν ἐταίρων κατὰ τὸ Νέον Γαλλικόν. Δι' αὐτοῦ σημειοῦμεν τὰς λέξεις Benac καὶ Βον ἐν τῷ εἰρίῳ συμβολικῷ βαθμῷ, ὡς καὶ τὴν λέξιν Banain εἰς τὸν 12.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Η ΗΘΙΚΗ ΕΝ ΤΩ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩ ΒΙΩ

Ἡ Ἐλευθέρα Τεκτονική ἀνκηρύσσει τὴν ἐργασίαν ὡς πρῶτιστον καὶ ἀπαραίτητον ὄρον τῆς ὑπάρξεως τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν.

Μόνη ἡ ἐργασία ἐξασφαλίζει τὴν ἀτομικὴν καὶ οἰκογενειακὴν αὐτοσυντήρησιν ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν συντήρησιν τῆς κοινωνίας, ὡς αὕτη ἅμα συγκροτηθεῖσα ἤρξατο ἐξελισσομένη καὶ πολὺ μᾶλλον ὡς προϊόντος τοῦ πολιτισμοῦ ἐξειλίχθη. Ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ ἀπλή ἐξ ἐνοστίκτου ὑπὸ τῶν πρωτογενῶν ἀνθρώπων συλλογὴ καρπῶν ἀπὸ τῶν δένδρων καὶ ἐκρίζωσις ριζῶν ἀπὸ τῆς γῆς πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐργασία ἐκτελομένη πρὸς θεραπείαν τοῦ αἰσθήματος τῆς πείνης καὶ αὐτοσυντήρησιν ὡς ἐπίσης βραδύτερον ἢ θήρα καὶ ἡ ἀλιεία. Ἐφ' ὅσον ὅμως ὁ πολιτισμὸς προήγετο ἡ συλλογὴ φυσικῶν προϊόντων, ἐνίοτε μάλιστα κατεργαζομένων, καίτοι μᾶλλον ἡ παραγωγὴ προϊόντων τῆς φύσεως ἢ τῆς τέχνης ἐχρησίμευεν εἰς πλήρωσιν τῶν συνεχῶς ἀξιομένων ἀναγκῶν τοῦ ἀνθρώπου, ἀρχικῶς μὲν διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς εἶτα δὲ διὰ τῆς μεσολαδήσεως τοῦ νομίσματος.

Ὅτι τὰ προϊόντα τῆς ἐργασίας ἐκάστου ἀνθρώπου καὶ βραδύτερον ἢ διὰ τῆς χρησιμοποίησεως τοῦ νομίσματος κανονισθεῖσα ἀνταλλακτικὴ ἀξία τῆς καταβαλλομένης ἐργασίας παρείχον τὰ μέσα πρὸς θεραπείαν πάσης σωματικῆς ἢ πνευματικῆς ἀνάγκης τοῦ ἐργαζομένου καὶ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ. Ἐφ' ὅσον δὲ μετὰ τὴν πλήρωσιν τῶν ἀναγκῶν τούτων ἀπέμενον περισσεύματα τῶν ἐκ τῆς ἐργασίας πόρων εἶτε εἰς εἶδος εἶτε εἰς χρῆμα ἐδημιουργήθησαν τὰ λεγόμενα ἀποταμιεύματα. Ἡ ἀποταμίευσις ἐπιτυγχανομένη ἐκ τοῦ περισσεύματος πόρων τῆς ἐργασίας, μετὰ τὴν θεραπείαν, ὡς εἶκός, τῶν ἀπαραιτήτων ἀναγκῶν κατὰ τὴν κρατοῦσαν ἀντίληψιν οὐ μόνον δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀθέμιτος, ἀλλὰ τὸυναντίον πράξις φρονήσεως καὶ προνοίας, διότι ἡ ἀποταμίευσις κατὰ δάσιν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς διαφύλαξις μέρους τινὸς τῶν ἐκ τῆς ἐργασίας κερδῶν πρὸς θεραπείαν ἀναγκῶν τοῦ μέλλοντος κατὰ πᾶσαν ἐνδεχομένην ἢ καὶ ἀπρόοπτον περιπέτειαν, οἷον ἔλλειψιν ἐργασίας, μετοικισίαν, ἀσθενείας, ἐπιπροσθέτους δαπάνης πρὸς ἐκπαίδευσιν τῶν τέκνων κλπ. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῶν τοιούτων περισσευμάτων τῶν ἀμοιβῶν ἐκ τῆς ἐργασίας ἐπενοήθη ἡ χρησιμοποίησις καὶ ἐκμε-

τάλλευσις τῶν ἀθροιζομένων ἀποταμιευμάτων πρὸς ἐπαύξεισιν τούτων καὶ οὕτως ἐδημιουργήθη ἡ ἔννοια τοῦ κεφαλαίου. Καὶ ἐκρίθη κατὰ τὸν καθεστῶτα κοινωνικὸν καὶ οἰκονομικὸν ὄργανισμὸν θεμιτῆ καὶ εὐλόγου ἢ δημιουργία νέων πόρων διὰ τῆς διαθέσεως καὶ χρησιμοποιοῦσας τοῦ κεφαλαίου ὁμοῦ μετὰ καταβαλλομένης ἐργασίας ἢ καὶ ἄνευ ταιαύτης.

Ἄλλὰ τὸσον ἢ παρεχομένη ἐργασία ὡς καὶ τὸ διατιθέμενον κεφάλαιον ὀφείλουσι νὰ περιορίζωνται ἐν τῇ προσπορίσει τοῦ ἐπιτυγχανομένου κέρδους μέχρις ὁρίου τινὸς καὶ μέτρου, κρινομένου εὐλόγου καὶ δικαίου κατὰ τὴν κοινὴν ἀντίληψιν καὶ ἀναλόγου ὑπὸ τινα ἔννοιαν πρὸς τοὺς μόχθους καὶ κινδύνους τῆς ἐργασίας, πρὸς τὰ προαπαιτούμενα ἐφόδια προπαιδείας καὶ τέχνης τοῦ ἐργάτου, πρὸς τὴν κοινωνικὴν χρησιμότητα τῶν εἰς τὴν κοινωνίαν προσφερομένων προϊόντων τῶν παραγομένων δι' ἐργασίας καὶ κεφαλαίου καὶ ἐξ ἑτέρου πρὸς τὰ ποριζόμενα κέρδη παρεμφερῶν ἐπαγγελμάτων κλπ.

Κατὰ ταῦτα ἡ ἀποταμίευσις καὶ ἡ διὰ ταύτης ἄθροισις πλούτου, ὅσονδ' ἴποτε μεγάλου κατὰ τὰς μέχρι τοῦδε ἀντιλήψεις τῆς Κοινωνίας καὶ τῆς Ἐπιστήμης, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐπίμεμπτος καὶ ἀνήθικος ἐφ' ὅσον δὲν ἐπιζητεῖται καὶ δὲν ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς δημιουργίας πόρων ἀθεμίτων καὶ ἀνηθίων ἢ ἀκόμη διὰ τῆς δημιουργίας ὑπερβολικῶν κερδῶν προερχομένων ἐκ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ διατιθέμενου κεφαλαίου ὑπὸ οἰανδ' ἴποτε μορφῆν, οἷον χρημάτων, μηχανημάτων, ἀγροτικῶν κτημάτων καὶ οἰκοδομῶν. Οὐδὲ εἶναι εὐλόγον νὰ προκαλῆ μῖτος καὶ φθόνον ὁ πλοῦτος ἐφ' ὅσον, ἀθροιζόμενος δι' ἐντίμου ἐργασίας, διὰ φιλοπονίας, δι' ἐπιστημονικῶν ἐπινοήσεων ἢ καὶ διὰ μεγίστης ἐμπορικῆς διορατικότητος, χρησιμοποιεῖται ἐν ταύτῃ κατὰ τρόπον ὡς ἔνεστιν ἐπωφελῆ ὑπὲρ τῆς Κοινωνίας, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῆς ἰδίας τοῦ πλουτοῦτος οἰκογενείας πρὸς πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν αὐτῆς προαγωγὴν.

Κατὰ ταῦτα ἡ δημιουργία καὶ ὑπαρξις τοῦ κεφαλαίου δὲν ὑπῆρξε δεδαίως ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν κοινωνίαν, ἀλλὰ τοῦναντίον πολυτρόπως ἐυεργετικὴ, διότι συνετέλεσεν εἰς καλλιέργειαν καὶ προαγωγὴν ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν εἰς ἐκτέλεσιν μεγάλων ἔργων κοινωφελῶν, εἰς ἀνάπτυξιν τῆς ἐμπορικῆς καὶ ναυτιλιακῆς κινήσεως ἐξυπηρετούσης τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν ἐπικοινωνίαν τῶν λαῶν. Ἄλλ' ἐὰν τὸ κεφάλαιον μετὰ νοημοσύνης καὶ ὑπὸ τοὺς ἐκτεθέντας περιορισμοὺς τοῦ ἠθικοῦ νόμου κατ' οὐδὲν πταίει, δὲν ἀποκλείεται ἕμως ὅτι ἐγένετο πολλάκις ἀφορμὴ προκαλέσασα πλημμελείας ἐπιζημίους ἐνίοτε εἰς τὰς κοινωνίας.

Τὸ κακὸν ὅμως προήρχετο οὐχὶ ἐκ τῆς ὑπάρξεως τοῦ κεφαλαίου ἀλλὰ τοῦναντίον ἐκ τῆς ἐλλείψεως ἐδραίας ἠθικῆς μορφώσεως εἴτε τῶν πλουτούντων εἴτε καὶ ἄλλων μελῶν τῆς Κοινωνίας ζηλοτύπως προσβλεπόντων αὐτούς.

Ὁ ἄνθρωπος ὑπῆρξεν ἐξ ἐνστίκτου ἀπληστος ἐν παντί. Ἀποκτῶν ἀγαθὸν τι ἐπιθυμεῖ νὰ διπλασιάσῃ, νὰ δεκαπλασιάσῃ τοῦτο. Ἡ ἐλλείψις ἠθικῆς μορφώσεως, ἢ ἡ ἐλλείψις ἐξειλιγμένης συνειδήσεως ἄγει τὸν ἄνθρωπον εἰς παρανόησιν καὶ παραγνώρισιν τοῦ ἀληθοῦς αὐτοῦ συμφέροντος καὶ ἀπομακρύνει αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἀληθοῦς εὐδαιμονίας, ἣτις ἔγκειται ἐν τῇ πλήρει ἀπολαύσει τῶν ἠθικῶν μᾶλλον ἢ τῶν ὕλικῶν ἀγαθῶν.

Διὰ τοῦτο ὁ ἔμπορος, ὁ βιομήχανος, ὁ ἐπιχειρηματίας ἐὰν θέλωσι νὰ προαχθῶσι μὲν ἀλλὰ χωρὶς ν' ἀπολέσωσι τὴν ἀπαραίτητον κοινωνικὴν ὑπόληψιν καὶ πρὸ πάντων τὴν ὑψίστην ἀπόλαυσιν τῆς ἡρεμίας τῆς συνειδήσεως ὀφείλουσι νὰ ἔχωσιν ὡς θάσιν καὶ ἀφετηρίαν πάσης σκέψεως καὶ ἐνεργείας ὄχι μόνον τὴν κατὰ συνθήκην ἐντιμότητα περὶ τὰς συναλλαγὰς ἀλλὰ καὶ τὴν ἐσωτέραν χρηστότητα καὶ ἀρετὴν· τότε δὲ μόνον δύνανται νὰ ἀποφύγωσι τὰς θλεθροὺς συνεπείας τῆς ἀπληστίας καὶ τῆς πλεονεξίας καὶ ἐξ ἐτέρου τότε μόνον δύνανται νὰ ἀποφύγωσι τὸ εἰδεχθῆς καὶ ὀλέθριον πάθος τῆς φιλαργυρίας.

Ὁ πόθος τοῦ πλοῦτου καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἡ σύντονος προσπάθεια πρὸς αὐξήσιν τῶν πόρων καὶ ἐσόδων εἴτε ἐκ τῆς προσωπικῆς ἐργασίας καὶ τοῦ ἀσκουμένου ἐπαγγέλματος εἴτε ἐκ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν κεκτημένων κεφαλαίων, οὐδέποτε ἀπέλιπε ἀπὸ τοὺς πλείστους τῶν ἀνθρώπων ἀλλὰ περιωρίζετο εἰς τὸ μέτρον τοῦ δυνατοῦ ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ ἠθικοῦ καὶ ἔτι μᾶλλον τοῦ θεοῦ Νόμου. Καὶ μόνον ὀλίγοι ἐκ φύσεως ἐγγληματῖαι ἐξετρέποντο εἰς πράξεις ἀξιοποίνους.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Π. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΔΗΜΙΑ ΑΘΡΟΥ ΠΛΟΥΤΙΣΜΟΥ

Κοινωνικὸν φαινόμενον ἄξιον τῆς προσοχῆς καὶ μελέτης τῶν κοινωνιολόγων ἀποτελεῖ ἡ καθ' ἡμέραν πολυτρόπως ἐκδηλουμένη τάσις πρὸς ἀθρόον πλουτισμὸν, ἐξωθοῦσα πολλάκις εἰς παντοειδεῖς ἐγκληματικὰς πράξεις.

Τὸ φαινόμενον τοῦτο ἐμφανίζει κοινωνικὴν νοσηρότητα, ἐπικίνδυνον μάλιστα εἰς τὴν κοινωνικὴν ἐξέλιξιν καὶ πρόοδον, διότι τὰ χάριν

ἀθροῦ πλουτισμοῦ διαπραττόμενα ἐγκλήματα ἀνάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν ἐκείνων ἅτινα διασαλεύουσι τὰς δάσεις τοῦ οἰκονομικοῦ βίου τῆς χώρας. Καὶ τὸ παράδοξον εἶναι ὅτι πολλάκις διαπράττονται μετὰ καταπληκτικῆς θρασύτητος καὶ κατ' ἐξακολούθησιν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν, διὰ τῆς συμπράξεως μάλιστα πλειόνων αὐτουργῶν καὶ συνεργῶν, ὡς ἀπεδείχθη ἐκ τῆς ἐσχάτως ἀνακαλυφθείσης σπείρας παραχαρακτῶν καὶ κιδδηλοποιῶν.

Ἡ τοιαύτη βροπὴ πρὸς ἐπιδίωξιν ἀθροῦ πλουτισμοῦ, ἔστω καὶ δι' ἀξιοποιῶν πράξεων, ἐμφανισθεῖσα ὡσπερ ἐπιδημικὴ τις νόσος ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ παγκοσμίου πολέμου, ἰδίως εἰς τὰ ἐμπόλεμα Κράτη, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς παροδικὸν φαινόμενον, διότι ἐξακολουθεῖ συνεχῶς ἐπιτεινομένη, τοῦλάχιστον παρ' ἡμῖν, πιθανῶς δὲ καὶ πανταχοῦ. Καὶ παρασύρει εἰς ἐγκληματικότητα ὄχι μόνον ἀνθρώπους φέροντας τὸν τύπον τοῦ ἐκ φύσεως ἐγκληματίου ἀλλὰ συνηθέστερον ἀνθρώπους ἀπλῶς ἀτόνου χαρακτῆρος, ἐστερημένους ἐδραίας ἠθικῆς μορφώσεως, οἵτινες ἠδύναντο νὰ διασώσωσι τὴν τιμὴν αὐτῶν ὑπὸ ὀμάλως κοινωνικῆς καὶ βιωτικῆς συνθήκας καὶ διὰ τοῦτο ἐπιδύλλεται νὰ ἐρευνηθῶσι αἱ νοσογόνοι αἰτίαι, αἱ προκαλέσασαι τὴν ἠθικὴν ταύτην νόσον.

Ἐν προκειμένῳ αἱ αἰτίαι ποικίλλουσι, ἀνάγονται δὲ εἰς τὴν αὐτὴν ἀρχικὴν αἰτίαν, ἣτοι τὸν ἐλέθριον Εὐρωπαϊκὸν πόλεμον. Καὶ πρῶτον δύναται τις νὰ εἴπῃ γενικῶς ὅτι ἡ ἀγριότης καὶ ἡ ἀπανθρωπία, μεθ' ἧς διεξήγοντο ἀσύστολοι παραβάσεις τῶν τέως ἰσχυόντων ἐν πολέμῳ κανόνων τοῦ διεθνοῦς Δικαίου, ἢ πλήρης περιφρόνησις παντὸς ἠθικοῦ νόμου καὶ παντοῖα ἀδικήματα κατὰ ἀόπλων πληθυσμῶν εἴτε ἐχθρικοῦν εἴτε οὐδετέρων χωρῶν, ταῦτα πάντα καὶ ἄλλα πρῶμοια ἐπέδρων λεληθότως εἰς πόρωσιν τῆς ἀνθρωπίνης συνειδήσεως. Οὕτως αἱ ἐπίσημοι Πολιτεῖαι, αἱ διεκδικούσαι μάλιστα πρωτοπορείαν ἐν τῷ πολιτισμῷ, παρῆχον ἠθοφθόρον παράδειγμα ἀπολύτου καταφροσύνης τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἠθικῆς. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐσωτερικὴ διοίκησις τῶν ἐμπολέμων Κρατῶν δὲν ὑπῆρξε πάντοτε ἀδρᾶ καὶ στοργικὴ, ὑπὸ τὴν σκέπην δὲ τοῦ κατὰ καιροῦς κηρυττομένου στρατιωτικοῦ νόμου διεπράττοντο ἐνίοτε βανδαλισμοί. Ταῦτα πάντα δὲν ἦσαν ἐποικοδομητικὰ πρὸς ἠθικὴν μόρφωσιν τῶν λαῶν, ἣτις ἐξ ἐτέρου δὲν προάγεται, ὡς γνωστόν, ὑπὸ οἰκονομικὴν δυσπραγίαν. Ἐπῆρχετο δὲ καὶ ἐπετείνετο συνεχῶς ἡ δυσπραγία καὶ ἡ ἔνδεια ἐκ τῶν διαφόρων συνεπειῶν τοῦ πολέμου, καταστροφῶν καὶ κατερειπώσεων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς βραχείας φορολογίας, ἣτις κατ' ἀνάγκην ἐπεβάλλετο πρὸς πλήρωσιν δημιουργουμένων νέων κρατικῶν ἀναγκῶν, θεραπευομένων μάλιστα ὑπὸ διαχειρίσεως

ήμισια φειδωλής. Ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν ἐπίτασιν τῶν φορολογικῶν βαρῶν ἐπετείνοντο αἱ ἀνάγκαι τοῦ βίου καὶ αἱ δαπάναι τῆς συντηρήσεως, οὕτως ὥστε ὁ τιμάρθιμος ἀνήρχετο μέχρι τοῦ δεκαπλασίου καὶ δεκαπενταπλασίου.

Ἐναντι τῆς τοιαύτης γενικῆς καταστάσεως ἐπεφαίνοντο οἱ προνομιοῦχοι τυχεροὶ τοῦ πολέμου, οἱ ἐντὸς βραχυτάτου χρόνου πλουτίσαντες, εἴτε μοιραίως εἴτε ἐκ τῆς ἰδίας ἐμπορικῆς διορθικότητος καὶ ἐπιχειρηματικότητος, οἷον ἐροπλισταί, προμηθευταὶ τῶν στρατῶν, ἐργολάοι ἐκτελέσεως ἔργων, πολυώνυμοι εὐνοούμενοι τῶν ἐκάστοτε Κυβερνήσεων, πολλοὶ ἔμποροι εἰδῶν πρώτης ἀνάγκης καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι.

Οἱ τοιοῦτοι ὀψίπλοτοι, ἐκτρεπόμενοι συνήθως εἰς δαπάνας ἀφειδεῖς, εἰς ἐπιδείξεις καὶ ἐνίοτε εἰς ἀκολασίας, προεάλουν κατὰ ψυχολογικὸν νόμον τὴν ζηλοτυπίαν καὶ τὸν φθόνον τῶν κοινῶν θνητῶν, οὕτινες παρεσύροντο εἰς μίμησιν τοῦ κακοῦ παραδείγματος.

Ἐντεῦθεν προέκυψε τὸ παράδοξον φαινόμενον οἰκτρᾶς ἀντιθέσεως, ἥτοι ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐπετείνετο ἡ οἰκονομικὴ στενοχωρία καὶ ἡ ἔνδεια, ἀφ' ἑτέρου δὲ διεδίδετο ἀνόητος πολυτέλεια καὶ ἐδημιουργοῦντο νέαι ἀνάγκαι τοῦ βίου καὶ ἐπεζητοῦντο νέαι ἀπολαύσεις τέως ἀσυνήθεις καὶ ἄγνωστοι.

Παράδοξον ἀληθῶς παρίσταται ὅτι δὲν κατενούθη ἐπαρκῶς ἡ ἐπεληθούσα γενικὴ πτώχευσις τῆς Εὐρώπης τόσον ἐκ τῶν θετικῶν ζημιῶν τοῦ πολέμου ὅσον καὶ ἐκ τῆς μειώσεως τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων ἐκάστης χώρας.

Ὡς ἐκ τούτου ἀντὶ οἱ κάτοικοι τῆς Εὐρώπης καὶ δὴ τῶν ἐμπολέμων Κρατῶν νὰ περιστείλωσι τὰς δαπάνας αὐτῶν, ὡς πράττει ὁ πτωχεύων ἔμπορος, παρεσύρονται εἰς βίον μᾶλλον πολυδάπανον.

Ἐνεκα τῶν προεκτεθέντων λόγων ἐπῆλθον ἀναγκαίως μεγάλαι διαταραχαί εἰς τὴν ἰδιωτικὴν οἰκονομίαν.

Πάντες περιῆλθον βραχμῆδὸν ἢ καὶ αἰφνιδίως εἰς οἰκονομικὰς στενοχωρίας, πρὸ πάντων ἔνεκα τῆς ὑπερτιμῆσεως τῶν εἰδῶν τῆς πρώτης ἀνάγκης, ἔτι δὲ ἔνεκα τῶν συνεχῶς ἐπιτεινομένων φορολογικῶν βαρῶν. Τὰ ἔσοδα ἐκάστου οἰκογενειάρχου, καίτοι ἠϋξημένα δὲν ἠδύναντο νὰ καλύψωσι πάσας τὰς ἀναγκαιὰς δαπάνας. Ἐντεῦθεν καὶ βιοπαλαισταὶ καὶ εὔποροι ἐπαγγελματῖαι καὶ εἰσοδηματῖαι, λογιζόμενοι ἄλλοτε πλούσιοι περιήρχοντο εἰς πραγματικὴν ἀγωνίαν σκεπτόμενοι κατὰ τῖνα τρόπον θὰ ἠδύναντο νὰ λύσωσι τὸ οἰκονομικὸν αὐτῶν πρόβλημα. Ἐὰν ἡ λογικὴ τῶν ἀνθρώπων ἐλειτούργει δμαλῶς, ἡ λύσις τοῦ προβλήματος θὰ

ἀνεζητεῖτο μόνον εἰς τὴν ἔντασιν τῆς φιλοπονίας ἢ καὶ τὴν ἀλλαγὴν ἐπαγγέλματος πρὸ πάντων δὲ εἰς τὴν περιστολὴν τῶν δαπανῶν. Ἐὰν δὲ δυστυχῶς ὁ φρικαλέος πόλεμος παρήγαγε εἰς πολλοὺς ἀνθρώπους ἐντυπώσεις ἱκανὰς νὰ δικταράξῃσι τὴν συνήθη καὶ κανονικὴν διανοητικότητα, ἐμφανίσῃς ἀπειλητικὸν τὸ φάσμα τοῦ θανάτου καὶ διεγείρῃς ζωηρὰν τὴν ἀπέλπιδα σκέψιν περὶ τῆς ματαιότητος τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἐγένοντο ἀλλαχοῦ παρατηρήσεις καὶ μελέται. Καὶ διεπιστώθη ὅτι μετὰ τὸν πόλεμον ἐξεδηλώθησαν εἰς ὀλοκλήρους κοινωνικὰς τάξεις κλίσεις καὶ ροπαὶ ἀντίθετοι πρὸς τὰς προτέρας ὁρέξεις καὶ συνηθείας. Ἐὰν θεωρηθῇ βάσιμος ἡ τοιαύτη ὑπόθεσις, τότε δύναται νὰ ἐξηγηθῇ διατὶ ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων ἡ λύσις τοῦ οἰκονομικοῦ προβλήματος ἀναζητεῖται καὶ πέραν παντὸς ὁρίου διαγραφομένου ὑπὸ τῆς λογικῆς.

Ἐν τούτοις, οἰκδηῶτε καὶ ἂν δοθῇ ἐξήγησις ὡς πρὸς τὰ αἷτια τὰ προκαλέσαντα τὴν ἐπιδημίαν τοῦ ἀρθροῦ πλουτισμοῦ, ἐν πάσῃ περιπτώσει πρέπει αὕτη νὰ καταπολεμηθῇ ἵνα μὴ καταστῇ νόσος ἐνδημικὴ καὶ φθοροποιὸς τῆς κοινωνίας. Ὅφειλουσι δὲ νὰ μεριμνήσωσι πρὸς τοῦτο τόσον ἡ Πολιτεία ὅσον καὶ ἡ κοινωνία. Καὶ ἐκ μέρους μὲν τῆς Πολιτείας ἐνδεικνύονται ὡς σκόπιμα μέτρα ἢ ἐλάττωσις τῶν φορολογικῶν βαρῶν κατὰ τρόπον ἡττον καταθλιπτικόν, ἢ καταστολὴ τῆς ἀσχροκερδίας, ἢ ἐνίσχυσις πάσης παραγωγικῆς ἐργασίας, ἔτι δὲ ἡ ἀπρόσκοπτος λειτουργία τῆς Δικαιοσύνης, ὑπερτάτης ἀντιλήπτορος τῆς παραγωγικῆς ἐργασίας. Ἐκ μέρους δὲ τῆς κοινωνίας ἐνδεικνύεται πᾶσα δυνατὴ προσπάθεια πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν ἀνωτέρω μέτρων καὶ ἐξ ἑτέρου ἢ προσπάθεια πρὸς ῥύθμισιν τοῦ κοινωνικοῦ βίου κατὰ τρόπον ὡς ἔνεστιν ἀποκλείοντα τὴν ἔκλυσιν τῶν ἠθῶν, τὴν ὑπέρμετρον πολυτέλειαν καὶ τὰς πολυδαπάνους ἀπολαύσεις καὶ ματαιοδόξους ἐπιδείξεις. Εἰς τὰς τοιαύτας προσπάθειας παρέπεται καὶ ἡ ἀπερίσκεπτος πρὸς τὸν πλοῦτον ἐκτίμησις, ἄνευ διακρίσεώς τινος κατὰ πόσον δι' ἐντίμου ἐργασίας ἐκτήθη. Καὶ τέλος ἐπιβάλλεται νὰ παύσῃ ἡ κοινωνικὴ ἀδιαφορία πρὸς τὰς παρελτροπὰς, τὰς ἀδικίας καὶ τὰ ἐγκλήματα καὶ νὰ κατασταλῇ ἢ παρ' ἡμῖν αἰωνία ἐπιείκεια καὶ μακροθυμία.

ΕΡΓΑ ΑΡΕΤΗΣ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗΣ

ΤΑ ΔΙΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΗΜΕΤΕΡΟΥ ΕΠΙΤ. Μ. ΥΠ. ΤΑΞΙΑΡΧΟΥ JOHN H. COLWES

Ὁ γνωστός ἤδη ἀπὸ διετίας γενόμενος εἰς τὸν ἑλληνικὸν τεκτονικὸν κόσμον κραταιότατος ἀδελφὸς John H. Cowles δημοσιεύει καθ' ἑκαστομῆνα ἐπίσημον Διάγγελμα ἀπευθυνόμενον ἀμέσως μὲν πρὸς πάντας τοὺς Ἀμερικανοὺς Τέκτονας, ἐμμέσως δὲ πρὸς πάντας τοὺς τέκτονας τῶν δύο ἡμισφαιρίων. Διὰ τῶν διαγγελμάτων τούτων ἄλλοτε μὲν ἀναπτύσσει καὶ διερμηνεύει γενικὰς ἀρχὰς τῆς Ἐλευθέρας Τεκτονικῆς, ἄλλοτε διαγράφει γενικὰς γραμμὰς πρακτικῆς κατευθύνσεως τῆς Ἐλευθέρας Τεκτονικῆς (1) καὶ ἄλλοτε ὑποδεικνύει εἰδικώτερα καθήκοντα παντὸς Ἐλευθέρου Τέκτονος, ἀλλὰ καὶ παντὸς ἀγαθοῦ καὶ φιλοπροόδου πολίτου, ἐπιθυμοῦντος νὰ συμβάλλῃ ὑπὲρ τῆς κοινωνικῆς ἐξελιξεως καὶ προόδου. Τοιοῦτον καθήκον ὑπὲρ τῆς ἐξυγιάνσεως τῆς συγχρόνου φιλολογίας καὶ βιβλιογραφίας ὑποδεικνύει ἐν τῶν διαγγελμάτων τοῦ ἔτους τούτου, ὅπερ κατὰ περίεργον συγκυρίαν ἀπεικονίζει καὶ τὰς παρ' ἡμῖν κρατούσας ὀλισθηρὰς τάσεις διαφόρων συγγραφέων, δῆθεν γεωτεριζόντων καὶ ἀπαρνούμενων τὰς πατρῶας παραδόσεις. Διὰ τοῦτο ἐκρίθη σκόπιμος ἡ προτασομένη ἀνωτέρω (ἐν σελίδι 364) δημοσίευσίς τοῦ Διαγγέλματος τούτου κατὰ πιστὴν μετάφρασιν. Ἐπιβάλλεται δὲ εἰς πάντας τοὺς ἐν Ἑλλάδι βιοῦντας τέκτονας, εἰς σοβαρὰν μελέτην τοῦ λίαν συνοπτικοῦ τούτου Διαγγέλματος, ὅπως κατανοήσωσι καὶ ἐνσπερτισθῶσι τὰς σοφὰς ἀντιλήψεις καὶ γνώμας, αἵτινες λακωνικώτατα ἐκτίθενται ὑπὸ τύπον Τεκτονικοῦ παραγγέλματος.

*
* *

Ἐὰν θεωρῆται ἔργον ἀρετῆς καὶ ἀγάπης πρὸς τὸν ἄνθρωπον πᾶσα προσπάθεια ὅπως διαφωτίζωμεν καὶ ἓνα μόνον πλανώμενον, ὅπως

(1) Τοιοῦτον ὑπῆρξε τὸ δεύτερον Διάγγελμα τοῦ ἔτους τούτου, ὅπερ ἐδημοσίευσεν ὁ Πυθαγόρας ἀντὶ κυρίου ἄρθρου κατὰ μῆνα Μάιον (ἐν σελίδι 169) περὶ ἐπικρατήσεως καὶ ἐφαρμογῆς ἀληθοῦς τεκτονικοῦ πνεύματος ἀνά πάσας τὰς τεκτονικὰς ὀργανώσεις τοῦ κόσμου. Ἐπὶ τῶν προτεινομένων μέτρων τοῦ Διαγγέλματος τούτου τελείως ἑμοφρονῶν ὁ «Πυθαγόρας» θὰ ἐπανέλθῃ ἐν καιρῷ, φιλοδοξῶν νὰ προκαλέσῃ διεθνή συζήτησιν.

υποδοθηθῶμεν καὶ ἓνα μόνον ἀμαθῆ εἰς ἀντίληψιν τοῦ ἀληθοῦς τοῦ καλοῦ τοῦ ἀγαθοῦ, ὅπως διδάσσωμεν καὶ ἐρμηνεύωμεν ἠθικόν τι παράγγελμα καὶ θείαν τινὰ ἐντολήν εἰς ἓνα μόνον λυκιδέα, δὲν θὰ ἦτο μέγιστον ἔργον ἀρετῆς καὶ ἀγάπης ἢ προσπάθεια ὅπως ἀποτρέψωμεν ἀπὸ τῆς κοινωνίας δλοκλήρου δηλητήρια διοχετευόμενα ἀνὰ πᾶσαν τὴν κοινωνίαν καὶ κατὰ τῆς πνευματικῆς αὐτῆς ζωῆς, δι' ἐντύπων λέξεων καὶ φράσεων ἀνοήτων καὶ ἀιακαιοτήτων, βρδάρων καὶ χυδαίων, ἀνηθίων καὶ ἀσεδῶν;

Ἴδου διατὶ ἀρμόζει ὑπὸ τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἡ ἀνάλυσις τοῦ προταχθέντος Διαγγέλματος ὑπὸ τὴν τίτλον «Ὀλέθρια Ἐπιδράσεις».

Ὡς ἔργα ἀρετῆς καὶ ἀγάπης ἀνεγράφοντο μέχρι τοῦδε ἐνταῦθα πράξεις ἀτομικαὶ ἢ δμαδικαὶ ἀπορρέουσαι ὅπωςδῆποτε ἀπὸ εὐγενοῦς τινος καὶ φιλοπροόδου ἐμπνεύσεως καὶ τείνουσαι εἰς ἐπιδαφίλευσιν περιθάλψεώς τινος ἢ εὐεργεσίας εἴτε ἀτομικῆς εἴτε δμαδικῆς. Ὁ σκοπὸς δὲ τῆς τοιαύτης ἀναγραφῆς τοιούτων πράξεων ἡρμηνεύθη κατὰ καιροῦς ἐνταῦθα ὡς ἀποδλέπων εἰς τὴν παρήγορον διὰ τὸν ἠθικὸν ἀνθρώπον ψυχγωγίαν ὅτι ἐκτὸς τῶν ἐκδηλώσεων τῆς κακίας ἀναφαίνονται ἐκάστοτε καὶ ἐκδηλώσεις τῆς ἀρετῆς καὶ ὅτι ἐκτὸς τῶν τετρατουργημάτων τοῦ ἐγκλήματος ἐξελίσσονται πολλάκις καὶ θαυμάσια σκηνὰ ἀδικπαρνήσεως καὶ αὐτοθυσίας ἐν ὀνόματι τῆς ἠθικῆς καὶ τοῦ καθήκοντος εἰς τοιοῦτον δὲ κύριον σκοπὸν πκρέπονται καὶ οἱ ἀπώτεροι σκοποὶ παροτρύνσεως, ἀποδοτέας τιμῆς πρὸς πάντα εὐγενῆ εὐεργέτην τοῦ ἀνθρώπου κλπ.

Ἐκ τοῦ εἰρημένου ὅμως Διαγγέλματος τοῦ Κραταιοτάτου Ἀδελφοῦ John H. Cowles ἐνεπνεύσθη τὴν ἰδέαν ὅτι ὑπὸ τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἀρμόζει ἐπίσης νὰ ἀναγράφονται ὄχι μόνον ἔργα συντελεσθέντα ἀλλὰ καὶ ὅσα πρέπει νὰ ἐκτελῶνται ὑπὸ πάντων τῶν διανοουμένων πολιτῶν μάλιστα δὲ ὑπὸ τῶν Ἐλευθέρων Τεκτόνων.

Οὔτω θὰ καταδειχθῆ ἄπαξ ἔτι ὅτι ἡ ἀποστολὴ καὶ ἐνέργεια τῶν Ἐλευθέρων Τεκτόνων εἶναι ἀπεριόριστος καὶ ἀπέραντος. Ἀρκεὶ νὰ κκτανοήσωσι τὴν δαθειαν ἔννοιαν τῶν ἀρχῶν τῆς Ἐλευθέρως Τεκτονικῆς, ὅπερ μόνον διὰ μυσταγωγικῆς διδασκαλίας ἐπιτυγχάνεται. Ἀρκεὶ δ' ἐπίσης νὰ κκτανοήσωσιν ὅτι, ἀποκτῶντες οὔτω πλήρη ἐπίγνωσιν τῶν τεκτονικῶν ἀρχῶν καὶ παραγγελμάτων καὶ αὐτοβελτιούμενοι ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς ἀρετῆς καὶ ἐν τῇ ἐπιδιώξει τοῦ ἠθικοῦ ἀγαθοῦ, δὲν συμπληρῶσι πλήρως τὰ ἐκτιῶντα καθήκοντα ἐὰν μὴ μετ' ἀναλόγου ζήλου ἐπιδιώξωσι νὰ διαφωτίσωσι καὶ βελτιώσωσι πάντα ἄλλον ἀνθρώπον, δν

ἤθελον συναντήσῃ ἐν τῇ πορείᾳ τοῦ βίου καὶ κατὰ μείζονα ἔτι λόγον ὁμαδικῶς τὴν κοινωνίαν.

Ὁ «Πυθαγόρας» θὰ προσπαθῇ ἐφ' ἑξῆς, ἀνατέμνων τὰς κοινωνικὰς ἀνάγκας καὶ πληγὰς, νὰ ὑποδεικνύῃ ἔργα ἐνδεικνυόμενα ὅπως ἐφελέκωσι τὴν προσοχὴν καὶ μελέτην τῶν Ἐλευθέρων Τεκτόνων.

Ὅπως τὸ κεφάλαιον τοῦτο «Ἔργα Ἀρετῆς καὶ Ἀγάπης» θὰ προσλάβῃ μᾶλλον πρακτικὴν κατεύθυνσιν καὶ τὸν χαρακτήρα ἐφηρμοσμένης τεκτονικῆς φιλοσοφίας. Ἴσως δὲ χρησιμεύσῃ πρὸς ἀναίρεσιν τῶν μεμφιμοριῶν ὅτι ἀδρανοῦμεν, ὅτι οὐδὲν πράττομεν θετικὸν καὶ σκόπιμον.

Ἔχομεν πολλὰ νὰ πράξωμεν τόσα πολλὰ ὅσα εἶναι τὰ ἐκδηλούμενα ἀποτελέσματα τῆς ἀνθρωπίνης διανοήσεως καὶ ἐνεργείας, ὅσα εἶναι τὰ φαινόμενα τῆς κοινωνικῆς καθυστερήσεως καὶ νοσηρότητος. Ἄρκει νὰ συστηματοποιήσωμεν τὴν σκέψιν καὶ ρυθμίσωμεν τὴν βούλησιν. Τοῦτο ἐπιτυγχάνεται σὺν τῷ χρόνῳ διὰ τῆς ἀσκήσεως περὶ τὸ «τεκτονικῶς σκέπτεσθαι» καὶ διὰ τῆς τονώσεως τῆς βουλήσεως, κατευθυνομένης βαθμηδὸν εἰς τὴν πιστὴν ἐφαρμογὴν τῶν τεκτονικῶν παραγγελμάτων καὶ ἀπαλλασσομένης τῆς ἐπηρείας τῶν ἀναποφεύκτων βιοτικῶν περιστάσεων.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Π. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ.

ΑΡΧΙΤΕΚΤΩΝ ΜΕΓΑΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

Εἶναι τὸ κοινὸν τὸ ἐνοῦν πάντα τὰ ὄντα καὶ τὰ φαινόμενα εἰς μίαν ἀλήθειαν συνδέουσιν τὸ παρελθὸν μετὰ τοῦ παρόντος καὶ μέλλοντος. Εἶναι ἡ γόνιμος καὶ αἰωνία πηγὴ τοῦ φωτὸς ἢ συνέχουσα τὸ σύμπαν διὰ τοῦ τριπλοῦ δεσμοῦ τῆς ἁρμονίας τῆς ἐνώσεως καὶ τῆς ὁμοιοῦς. Δὲν εἶναι δηλ. μόνον τὸ αἰώνιον φῶς ἐξ οὗ ἀπέρρευσε καὶ εἰς ὃ καταλήγει πᾶν ὄρατον καὶ ἀόρατον, ἀλλὰ καὶ τὸ σύμβολον τοῦ παντός.

ΔΙΟΝ. Π. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ.

ΑΝΑ ΤΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΑΣ ΣΤΟΑΣ

ΣΕΠΤΗ ΣΤΟΑ «ΙΣΙΣ» EN AN.: ΚΑΙΡΟΥ

Ἡ ἐν Καίρῳ ἡμετέρα Στ.: «Ἴσις» διέπεται πάντοτε ὑπὸ λίαν πρακτικοῦ πνεύματος καὶ πάντοτε ἐξυπηρετεῖ ἀθορύβως διαφόρους ἀγαθοεργούς σκοπούς διὰ τοῦτο καὶ ἐλκεῖ τὴν ἐκτίμησιν πάντων τῶν Τεκτονικῶν Ἐργαστηρίων τῶν λειτουργούντων ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Αἰγύπτου.

Τὸ κρατοῦν ἐν τῇ Στοᾷ πρακτικὸν πνεῦμα διηρημένυσεν ὁ ἔγκριτος τέκτων Γ. Κουτουπίδης 18.: ἐκθέσας κατὰ τινὰ ὁμιλίαν τοῦ ἔτους τούτου, ἰσομορφὴν ἀπλὴν καὶ ἀπέριτον, ὀρθοτάτας γνώμας περὶ τῆς πρακτικῆς ἀσκίσεως ἀγαθοεργίας καὶ ἀλληλεγγύης.

Αἱ γνώμαι τοῦ Ἀδ.: Κουτουπίδου ἐπέρχονται εἰς ἐνίσχυσιν τῆς ὑποστηρικτικῆς ὑπὸ τοῦ «Πυθαγόρου» προτάσεως πρὸς ἴδρυσιν κεντρικοῦ γραφείου προνοίας καὶ βοηθείας ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Μεγάλης Ἀνατολῆς.

Ἡ εἰρημένη ὁμιλία τοῦ Ἀδ.: Κουτουπίδου, τυγχάνοντος προέδρου τῆς Φιλανθρωπικῆς Ἀδελφότητος ἢ «Ἐπτάλοφος» ἔχει ὡς ἔπεται.

Ἀλληλεγγύη καὶ Ἀγαθοεργία ἐν τῷ Τεκτονισμῷ Ὁμιλία Γ. Κουτουπίδου

Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἀγαθῶν, τὰ ὁποῖα μᾶς διδάσκει ὁ Ἐλευθεροτεκτονισμὸς εἶναι ἡ ἀλληλεγγύη καὶ ἡ ἀγαθοεργία.

Ἡ ἀλληλεγγύη εἶναι λέξις ἱερὰ ἣτις τὸ πρῶτον διδάσκεται ἐν ταῖς Στοαῖς καὶ ἡ ὁποία ἐν τῇ τεκτονικῇ ἀντιλήψει ἐνέχει ὑψίστην σημασίαν· πρέπει δὲ νὰ ἐφαρμόζηται εἰς πᾶσαν στιγμὴν, καθ' ἣν αἱ περιστάσεις ἤθελον ἐπιτρέψει.

Ἡ Ἀλληλεγγύη ἦτο γνωστὴ καὶ ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους κατὰ τοὺς ὁποίους οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐγνώριζον ἀκόμη τὴν χρῆσιν τῶν χρημάτων καὶ ὁ κόπος ἐκάστου ἡμοίβετο εἰς εἶδος.

Οἱ κατὰ καιροὺς ἰδρύνται διαφόρων θρησκειῶν, ἀποβλέποντες εἰς τὴν πρόοδον καὶ εὐημερίαν τῶν ὁπαδῶν αὐτῶν, διετύπωσαν διαφοροὺς γνώμας καὶ θεωρίας καὶ ἐδίδασκον ὅτι διὰ τῆς ἀλληλεγγύης προέρχεται ἡ ἀγάπη, ἡ συμπάθεια, ἡ εὐημερία καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ δικαιοσύνη μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, διὰ νὰ καταστήσῃ τὸν βίον αὐτῶν ἀνακουφιστικὸν ἀπὸ τὰς ταλαιπωρίας, εἰς τὰς ὁποίας ἐκθέτει αὐτοὺς βιοπάλη.

Ὁ τεκτονισμὸς ὁ ὁποῖος ἐνεκολπώθη τὰ ἀγαθὰ τῶν δοξασιῶν τῶν ἡμερῶν, μᾶς ἐπιβάλλει νὰ μὴ ἀρκώμεθα μόνον εἰς τὴν βελτίωσιν ἡμῶν

αυτῶν, ἀλλὰ νὰ κατεχώμεθα ἀπὸ τὴν προσπάθειαν πρὸς βελτίωσιν τῶν πέριξ ἡμῶν συνανθρώπων, καὶ δὴ τεκτόνων, κατὰ τὴν ὀρθὴν ἀντίληψιν τῆς ἀποστολῆς ἡμῶν· αἱ δὲ ἐκάστοτε ἐμφανιζόμεναι κατὰ διαφόρους φάσεις κοινωνικαὶ ἀνάγκαι πρέπει νὰ θεραπεύωνται διότι ἐκτὸς τοῦ τεκτονικοῦ νόμου, μᾶς τὸ ἐπιβάλλει καὶ ὁ ἀνθρωπισμός.

Ὅσον ἐπιβεβλημένη εἶναι ἡ ἀγαθοεργία ἐν τῷ τεκτονισμῷ καὶ παράδειγμα ὁ κορμὸς τῆς χήρας, πολὺ περισσότερον εἶναι ἐπιβεβλημένη ἡ Ἀλληλεγγύη παρὰ τοῖς ἀδελφοῖς διὰ νὰ βλέπωμεν αὐτοὺς εὐημεροῦντας καθ' ὅτι καθῆκον ἡμῶν εἶναι νὰ μὴ ἀφήσωμεν οὐδένα ἐξ αὐτῶν νὰ περιπέσῃ εἰς ἔνδειαν ἢ παρακμήν, διότι ὀφείλομεν νὰ τὸν ἀνεγείρωμεν, ἔστω καὶ ἂν εἶναι ξένος ἢ διαβάτης.

Ὅλοι οἱ ἀνθρώποι πλούσιοι καὶ πτωχοί, ὅποιανδήποτε κοινωνικὴν θέσιν καὶ ἂν κατέχωσιν, ἔχουσιν ἀνάγκην τῆς ἀλληλοβοηθείας· ἀλλὰ ἡ ἔννοια τῆς ἀλληλοβοηθείας περιλαμβάνεται ἐν τῇ ἔννοιά τῆς ἀνθρωπίνης ἀλληλεγγύης ἣτις ἔχει σημασίαν ἔτι εὐρύτεραν, ἄτε ὑποδηλοῦσα γενικὴν ὑποχρέωσιν πρὸς ἀρωγὴν τῶν ἄλλων καὶ ὅταν δὲν πρόκειται περὶ ἀμοιβαίας βοηθείας καὶ ἡ ὁποία δέον νὰ ἐξασκῆται ἄνευ ἐπιδείξεων εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῶν ἀνθρώπων πολὺ δὲ περισσότερον μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν μελῶν τοῦ Τεκτονισμοῦ. Καὶ αὕτη εἶναι ἡ ἄλλυσος ἢ συνδέουσα πάντας τοὺς ἀδελφοὺς εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν· καὶ ἣτις καλλιεργούμενη παρὰ τῶν ἀνὰ τὴν ὑφήλιον διεσπαρμένων ἀδ.· τεκτόνων θὰ ἀποτελέσῃ μεγίστην ἐπιτυχίαν τοῦ Ἐλευθεροτεκτονισμοῦ.

Γνωρίζομεν δὲ ὅτι ἡ μὲν ἀγαθοεργία παρεχομένη ὑπὸ τύπον ἐλεημοσύνης, δυνατὸν νὰ βλάψῃ πολλάκις τοὺς βοηθουμένους, ἐνῶ ἡ δι' ἀλληλεγγύης προσφερομένη ἠθικὴ ὑποστήριξις καὶ ἐργασία εἰς τοὺς αἰτοῦντας ταύτην, εἶναι μέγιστον ὑλικὸν ὑποστήριγμα· διὰ τοῦ τρόπου δὲ τούτου ἐξυψοῦται τὸ ἠθικὸν γόητρον τοῦ βοηθουμένου καὶ διατηρεῖται ἡ ἀξιοπρέπεια αὐτοῦ εἰς τὸ ὕψος αὐτῆς, ἀναλαμβάνει ὁ ἐν ἀεργίᾳ διατελῶν, ὑποβοηθεῖται οὗτος εἰς τὸ ἐργάζεσθαι καὶ κερδίζει ἐκ τῆς ἐργασίας, καταπολεμεῖ δὲ τὴν ἀργίαν ἣτις καθὼς γνωρίζομεν εἶναι μήτηρ τῆς κακίας.

Τὴν ἀγαθοεργίαν οὐδέποτε πρέπει νὰ ἀντιλαμβανόμεθα ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐλεημοσύνης, ἣτις ἐν τῷ Τεκτονισμῷ ἀποτελεῖ ἐκδήλωσιν ἀδελφικῆς ἀγάπης τὴν ὁποίαν ὁ ἀνθρώπος πρέπει νὰ τρέφῃ πρὸς πάντα ὅμοιον του, πολὺ δὲ περισσότερον ὁ Τέκτων, ὅστις ἐν ταῖς Στοαῖς διδάσκεται νὰ παρέχῃ τὴν συνδρομὴν του εἰς τὸν ἐν ἀμηχανίᾳ εὐρισκόμενον, νὰ ἀποξηραίνῃ τὸν πλήρη δακρύων ὄφθαλμόν του, καὶ νὰ ἐξάγῃ τοῦτον τῆς ἀπελπισίας εἰς ἣν εὐρίσκεται.

Διὰ τῆς ἰδρύσεως διαφόρων φιλανθρωπικῶν σωματείων καὶ ἐταιρειῶν ἐν τῇ βεβήλω κοινωνίᾳ, ἐξασκεῖται ἡ ἀγαθοεργία ὑπὸ τύποι ἐλεημοσύνης. Λαμπρὰ ἢ ἰδέα αὕτη, κ.θ.ὼς καὶ πολὺ λαμπρὰ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς· ἀλλ' ἐκ τῆς ἰδέας ταύτης καρποῦται μόνον μία ὠρισμένη τάξις δηλ. ἐκεῖνοι οἵτινες δύνανται νὰ τείνωσι τὴν χεῖρα καὶ ζητήσωσι βοήθειαν, οἱ οικονομικῶς καὶ σωματικῶς πάσχοντες, οἱ ἀσθενεῖς καὶ οἱ ἀνάπηροι· ἐνῶ, οἱ ἱκανοὶ πρὸς ἐργασίαν καὶ ἔχοντες γνῶσιν τῆς ἐν τῷ κόσμῳ θείας ἀποστολῆς αὐτῶν, ἔχοντες δὲ ἀπόλυτον ἀνάγκην συνδρομῆς, ἐξ ὑπερηφανείας καὶ ἀπὸ χαρακτῆρος, ἀποκρούουσι πᾶσαν προσφερομένην αὐτοῖς χρηματικὴν βοήθειαν. Τοῦναντίον, μὲ χάραν θὰ δεχθῶσιν προσφερομένην αὐτοῖς οἰανδήποτε ἐργασίαν ἀναλόγως τῶν γνώσεων καὶ ἱκανότητος ἐνὸς ἐκάστου ἐξ αὐτῶν.

Ἐμπρὸς ἀδ. μου, εἰς παρουσιασθησομένην περίστασιν ἄς δεῖξωμεν εἰς αὐτοὺς ὅτι εἴμεθα τέκτονες πραγματικοί, καὶ ὅτι τὴν ἀλληλοβοήθειαν διδασκόμεθα εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦτο. Ἄς ἀποδείξωμεν εἰς αὐτοὺς ὅτι τηροῦμεν τὸν ὄρκον, τὸν ὁποῖον ἐπισήμως ἐδώκαμεν περὶ ἀγάπης καὶ ἀλληλοβοηθείας πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν, πολὺ δὲ περισσότερον εἰς τοὺς ἀτυχοῦντας τοιούτους. Μὴ πρὸς Θεοῦ ἀδιαφορήσωμεν πρὸς παροχὴν εἰς αὐτοὺς ὑλικῆς τινος ἢ ἠθικῆς βοηθείας, ἀποπέμποντες αὐτοὺς ἔστω καὶ δι' εὐσχήμον τρόπον, ἢ ὑποσχόμενοι παροχὴν ἐργασίας ἢ ἐξεύρεσιν τοιαύτης, ἐργασίαν τὴν ὁποίαν οὔτε θὰ ἔχωμεν, ἀλλ' οὔτε καταδεχόμεθα εἰς τὴν ἐξεύρωμεν. Ἄς μὴν ἀφήνωμεν δὲ ποτὲ νὰ παρέρχωνται αἱ ἡμέραι, ἵνα μὴ ὁ ζητῶν τὴν ἐργασίαν περιπίπτῃ εἰς περισσοτέραν ἔνδειαν· ἄς μὴν ἀδιαφορῶμεν ποτέ, καὶ ἄς ἀναλογιζώμεθα πάντοτε τὴν γραφικὴν ῥῆσιν «ὁ ἐλεῶν πτωχῷ δανείζει Θεῶν.

Παραδείγματα τῆς ἀσταθείας τῆς τύχης ἔχομεν πολλὰ· ἡ τελευταία Μικρασιατικὴ καταστροφὴ ἔστω πρὸς ὀφθαλμῶν ἡμῶν· οἱ ἄλλοτε πλούσιοι, σήμερον εἶνε πτωχοί, καὶ χάρις εἰς τὰς ἐνεργείας τῆς Πατρίδος καταρωθῶθη μόλις νὰ χυθῇ βάλσαμον εἰς τὰς ἀνοιχθείσας πληγὰς αὐτῶν.

Ἄς μὴ ἀφήνωμεν τοὺς πτωχοὺς νὰ γογγύζωσι κατὰ τῶν πλουσίων καὶ φθονῶσι τούτους, οὔτε τοὺς ὑφισταμένους κατὰ τῶν προϊσταμένων· σκεφθῶμεν ὅτι ὑπάρχουσι κακόβουλοι ὑποσχόμενοι εἰς αὐτοὺς παραδείσους καὶ πλούτη, ὀδηγοῦντες αὐτοὺς εἰς ἀναρχίαν πρὸς ἀπόκτησιν δῆθεν πλούτου ἀκόπως· ἢ μπόλσεβικὴ προπαγάνδα ἐδίδουσκε ἔδαφος πρὸς καλλιέργειαν, καὶ παράδειγμα ἡ ἀχανὴς Ρωσσία, ἥτις διὰ τοῦ σατραπισμοῦ καὶ τυραννίας τῶν πλουσίων αὐτῆς, ἠνάγκασε

τοὺς πτωχοὺς τῆς νᾶ παρασυρθῶσι καὶ ἀπατηθῶσιν ἀπὸ τοὺς δῆθεν σωτήρας των καὶ νὰ ἐμπέσωσιν ἀπὸ τῆς Σκύλλας εἰς τὴν Χάρυβδιν.

Ἄς ἐνδιαφερώμεθα ὀλίγον διὰ τοὺς ἄνευ ἐργασίας ἀδελφούς μας καὶ ἄς διαθέσωμεν μερικὰς ὥρας δι' ἐνέργειαν πρὸς ἐξεύρεσιν ἐργασίας, ἢ ὅποια δι' αὐτοὺς θὰ εἶναι εὐεργεσία, καὶ ἥτις θὰ εἶναι πολὺ ὑπερέρα τῆς ἀμέσου ἀγαθοεργίας.

Αὐτὰ τὰ ὅποια σᾶς εἶπον σήμερον ἂδ.: μου εἶναι ἡ ἔκφρασις τῆς γνώμης μου, δὲν γνωρίζω ἂν καὶ σεῖς ἔχητε τὴν αὐτὴν γνώμην.

Τὸ μόνον τὸ ὅποιον σᾶς λέγω εἶναι ὅτι, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ὡς πρόεδρος τῆς φιλανθρ.: ἀδελφότητος ἢ «Ἐπτάλοφος» ἠναγκάσθην νὰ μάθω πολλά' ἀντίκρουσα τὴν δυστυχίαν καὶ ἀεργίαν αἵτινες δυστυχῶς μαστίζουσιν ὠρισμένην τάξιν τῆς κοινονίας. Ταῦτα πάντα μὲ ἠνάγκασαν νὰ σᾶς ὁμιλήσω καὶ σᾶς παρουσιάσω τὴν ἔννοιαν τῆς Ἀλληλεγγύης καὶ Ἀγαθοεργίας ἐν τῷ Τεκτονισμῷ, εὐχόμενος ὅπως ὁ Μ.: Α.: Τ.: Σ.: μᾶς ἀξιοῖ νὰ ἐκτελῶμεν ἔργα ἀγαθοεργίας καὶ φιλανθρωπίας, διὰ νὰ εἴμεθα τὸ ὑπόδειγμα ἐν τῇ βεβήλῳ κοινονίᾳ, καὶ διὰ νὰ ἔχωμεν τὸ δικαίωμα νὰ λέγωμεν ὅτι ἐφαρμόζομεν πραγματικῶς τὰς ἀρχὰς τοῦ Τεκτονισμοῦ.

ΑΝΑΣΥΣΤΑΣΙΣ

Εἶναι ἡ ἐπανάληψις τῶν ἐργασιῶν τοῦ περιπεσόντος εἰς ὕπνον τεκτονικοῦ ἐργαστηρίου. Ὑπνος δὲ ἡ πρόσκαιρος καὶ πέραν τοῦ ἑξαμήνου παύσις τῶν ἐργασιῶν του. Πρὸς ἀνασύστασιν ἢ ἀνίδρυσιν, ἢ ἀφύπνισιν ὡς τινες τὴν ἀνασύστασιν καλοῦσιν ἐργαστηρίου τινὸς ἀπαιτοῦνται: Δον Αἵτησις τοῦ ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ ὀριζομένου ἀριθμοῦ μελῶν πρὸς τὴν προῖσταμένην τοῦ ἐργαστηρίου ἀρχήν. Βον ἀπόφασις τῆς Ἀρχῆς δι' ἧς γνωστοποιεῖται ὅτι γίνεται ἀποδεκτὴ ἡ αἵτησις καὶ χορηγεῖται πρὸς τοῦτο ἄδεια ὑπ' αὐτῆς. Γον Ἐγγραφή εἰς τὸ Δίπλωμα καὶ εἰς τὴν χρυσὴν βίβλον τοῦ ἐργαστηρίου τῆς ἀποφάσεως ταύτης καὶ Δον ἐπιστροφή τῶν κατατεθειμένων εἰς τὴν μεγάλην Γραμματεῖαν καὶ τὸ Μέγα Θησαυροφυλάκειον τῆς προῖσταμένης ἀρχῆς ἀντικειμένων καὶ μετᾶλλον τοῦ ἐργαστηρίου. Ἀπορριπτομένης τῆς περὶ οὗ ὁ λόγος αἵτησεως εἰδοποιοῦνται διὰ κοινοποιήσεως οἱ ὑπογράψαντες αὐτὴν ἀδελφοί.

Δ. Π. Κ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ

ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ

Ἀγγλία

Ἐσχάτως διὰ πρώτην φοράν ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς τοῦ ὡς Μεγ.· Διδ.· τῆς ἐπαρχιακῆς Μεγ.· Στοῦς ἐν Surrey, ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας ἠδυνήθη νὰ προεδρεύσῃ εἰς συνεδρίαν αὐτῆς. Ὁ πρίγκηψ εἶπεν ὅτι ἂν καὶ λόγῳ τῶν πολλῶν ἀσχολιῶν τοῦ δὲν θὰ δύναται νὰ παρακκο-
λουθῇ παρὰ σπανίως τὰς συνεδρίας, οὐχ ἤττον θὰ ἐρχεται κατὰ 16)ῆ-
μερον εἰς ἐπαφήν μὲ μέλη τῆς Μεγ.· Στοῦς, ἵνα παρακολουθῇ τὰ τῶν
ὑποθέσεων αὐτῆς.

Ὁ ἀδ.· Sir Al. Robbim ἀπκντῶν ἠὲ χαρίστησε τὸν διάδοχον διὰ
τὸ περὶ τοῦ Τεκτονισμοῦ ἐνδιαφέρον του, ὑπομνήσας ὅτι τόσον ὁ ἀπο-
θανὼν βασιλεὺς Ἐδουάρδος, ὅσον καὶ ὁ σήμερον δοῦξ Κόννωτ ὑπῆρ-
ξαν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Ἀγγλικοῦ Τεκτονισμοῦ.

Αἴγυπτος (Καῖρον)

Εἰς τὴν ἐν Καῖρῳ Τεκτονικὴν Στοῶν «Pelusium» ἐπεδείχθη ὑπὸ
τοῦ στρατηγοῦ Wilson, ἀπεσταλμένου Μεγ.· Διδ.· τῆς Αἰγύπτου καὶ
τοῦ Σουδάν, σφύρα παμπάλαιος ἀνευρεθεῖσα κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς τῆς
Σαχάρως παρὰ ἀρχαίαν πυραμίδα πλησίον τοῦ Καῖρου. Οἱ ἀρχαιολό-
γοι ὑποθέτουσιν ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ βασιλέως Ζωζέρ, ἀκ-
μάσαντος περὶ τὸ 2966 π. X., ἤτοι πρὸ 4000 ἐτῶν καὶ πλέον.

Ἡ Στοὰ Pelusium συνώνυμος ἀρχαίου προπυργίου τῆς Αἰγύπτου,
ἔπερ ἔκειτο ὀλίγα μίλλια πέραν τοῦ σημερινοῦ Port-Said. ὀλιγά-
ριθμος μὲν (ἀριθμεῖ περὶ τὰ 35 περίπου ἐνεργὰ μέλη) καὶ οὐχὶ πλουσία,
διακρίνεται ὁμως διὰ τὴν σοδαρότητα τῶν τεκτονικῶν αὐτῆς ἐργασιῶν.

Ἀμερικὴ

Ὁ πιλότος τοῦ ὕδροπλάνου «Ἐλευθερία» τὸ ὅποτον διὰ πρώτην
φοράν μετέφερε γυναῖκα ἐξ Ἀμερικῆς εἰς Εὐρώπην ἄνευ σταθμοῦ
ὑπεράνω τοῦ Ἀτλαντικοῦ, τὴν δα Amelia Earhart, εἶναι ἀδελφὸς
τέκτων ἀνήμων εἰς τὴν Ocean View Lodge No 335 καὶ ὀνομάζεται
Wil L. Stultz.

Οὕτως εἰς τοὺς διασήμεους ἀεροπόρους ἀδελ.: τεκν.: καὶ οἱ C. Lindberg καὶ R. Byrd προστίθεται καὶ ἕτερος.

Ἑλβετία

Ἡ Μεγάλη Στοὰ τῆς Ἀλπίνας ἐξουσιοδότησε τὸν Μέγαν Διδάσκαλον ἀδελφὸν Dr. Brendenburi ἵνα προέλθῃ εἰς ἐπισήμους συνεννοήσεις μετὰ τοῦ Μεγάλου, Διδασκάλου ἀντιπροσώπου τῶν ἀρχαίων Μεγάλων Πρωσικῶν Στοῶν πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἀνταλλαγῆς ὁμήρων φιλίας, ἐὰν ἤθελε ἐκφρασθῇ παρομοίᾳ ἐπιθυμία παρὰ τῶν Γερμανῶν.

Πολιτεία Βορείου Καρολίνας τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν.

Τὴν 20 Μαρτίου τρέχοντος ἔτους ἐν τῇ πόλει Greensboro τῆς Βορείου Καρολίνας τῆς Ἀμερικῆς ἐτέθη μετὰ πάσης τεκτονικῆς ἐπισημότητος ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ νέου ἐκεῖ Τεκτονικοῦ Ναοῦ. Τὸ ἔργον ἐλπίζεται ὅτι θὰ περατωθῇ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ τρέχοντος ἔτους. Ὁ νῦν θὰ εἶναι Ἑλληνικοῦ ρυθμοῦ καὶ οἰκοδομεῖται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ West Market.

Ὁ θεμέλιος λίθος ἐκομίσθη ἐξ Ἱερουσαλήμ ἐκ τῶν λατομείων τοῦ βασιλέως Σολομῶντος. Ἐπὶ τοῦ θεμελίου λίθου ἐτέθη χαλκίνη πλάξ φέρουσα τὴν ἐπιγραφὴν:

«Εἰς δόξαν τοῦ θεοῦ ἀνηγέρθη καὶ ἀφιεροῦται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀνθρωπότητος».

Μετὰ τοῦ θεμελίου λίθου κατετέθη καὶ μετάλλινον κιβώτιον φέρον νόμισμα τοῦ τόπου καὶ διάφορα τεκτονικὰ ἔγγραφα καὶ φωτογραφίας, σχετικὰς μὲ τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ Ναοῦ.

Εἰς τὴν τελετὴν παρέστησαν περὶ τοὺς διακοσίους τέκτονες. Μεταξὺ δὲ τούτων διεκρίνοντο καὶ ἡμέτεροι ὁμογενεῖς, ὡς ὁ Ἀδ.: Ἐμμανουὴλ Παναγιώτου 32.: μετὰ τῶν δύο ἐτέρων ἀδελφῶν αὐτοῦ καὶ ἄλλοι.

Τὸν θεμέλιον λίθον κατέθεσεν ὁ Ἀδ.: R. C. Dunn Μεγ.: Διδ.: τῆς Βορείου Καρολίνας, ἀνοίξας καὶ κλείσας τὰς ἐργασίας συμφώνως μὲ τὸ τυπικόν.

Μετὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ θεμελίου λίθου ὁ Ἀδ.: Poteat τέως Μεγ.: Διδ.: τῆς Πολιτείας Wake Forest ἐποίησατο λαμπρὰν ὁμιλίαν περὶ Τεκτονισμοῦ, τονίσας τὴν ἀρσένωσιν τοῦ Τάγματος πρὸς τὰ ὑψηλὰ ἰδεώδη, τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν.

ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΣΚΟΥΛΟΥΔΗ 33ου

*πρώην Μεγάλου Διδασκάλου τῆς ἐν Κωνσταντι-
νουπόλει ἐδρευούσης Μεγάλης Στοᾶς τῆς Ἀγγλίας
διὰ τὴν Ἀνατολήν.*

ΠΑΝΤΕΛΗ ΚΟΣΜΙΔΗ 18ου

πρώην βουλευτοῦ Θεσσαλονίκης.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ 18ου

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΖΗΣΙΟΥ

καθηγητοῦ.

ΠΑΝΤΕΛΗ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗ

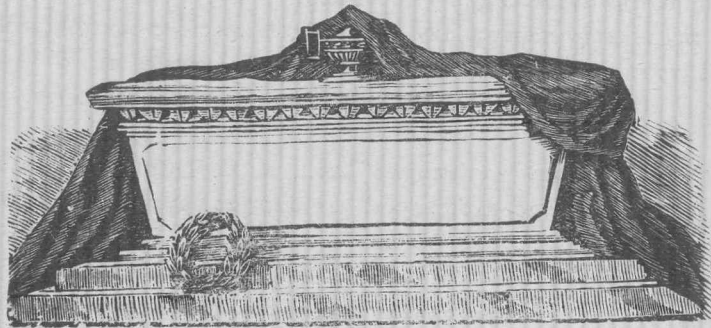
πρυτάνεως τοῦ ἐν Θεσσαλονίκη Πανεπιστημίου.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΠΕΤΣΙΩΤΟΥ

τέως βουλευτοῦ Πόρου.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΨΑΛΤΟΥ

Γενικοῦ Στρατιωτικοῦ Ἀρχιάτρου.

“ ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ ”

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ

Ἀφιερωμένον εἰς τὸ ἀρχαῖον καὶ ἀποδεδεγμένον Σκωτικὸν δόγμα

Ἰδρυθέν τὸ πρῶτον ἐν ἔτει 1882 ὑπὸ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΑΛΛΗ 33.

Νέα ἔκδοσις ἀπὸ τοῦ 1923

Διευθυντής ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Π. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ 33.

Γραφεῖον : 3 ΟΔΟΣ ΒΑΔΤΕΤΣΚΟΥ 3. — ΑΘΗΝΑΙ

Προπληρωτέα ἑτήσια εἰσφορὰ ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου ἑκά-
στου ἔτους :

Ἐν Ἑλλάδι δρα. 75

Ἐν Ἀμερικῇ δολλάρια 3

Ἐν ταῖς λοιπαῖς χώραις σελίνια 10

Ἐκαστος ἑτήσιος τόμος ἀπὸ τοῦ ἔτους 1923 τιμᾶται δραχ. 100.

Καὶ οἱ ἑξ τόμοι τῶν ἐτῶν 1923—1928, δεδεμένοι, τιμῶνται δραχ. 500.

Ἀποστέλλονται δὲ εἰς πᾶσαν χώραν τῆς Ἀλλοδαπῆς ἐλεύθεροι ταχυδρο-
μικῶν τελῶν καὶ ἐπὶ συστάσει ἀντὶ δολλαρίων 12.

ΑΠΟΘΗΚΗ ΧΑΡΤΟΥ

Κ. Α. ΜΙΜΗΚΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ

8—ΟΔΟΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ—8

(ΣΤΟΑ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ)

ΑΘΗΝΑΙ

Τηλέφωνον νέον 7—59

Χάρτης γραφῆς, δημοσιογραφικός, περιτυλίξεως, τυπογραφικός
λιθογραφικός, δι' ἐκδότας κ. τ. λ.

ΚΤΗΜΑΤΟΜΕΣΙΤΗΣ Γ. ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΑΚΗΣ

Μητροπόλεως 1 (Πλατεία Συντάγματος)

Ἀθήναι Τηλ. Νο 159

Ἀγοραὶ — Πωλήσεις — Ἐνοικιάσεις — Δάνεια

ΑΔΕΛΦΟΙ Κ. ΓΟΥΝΑΡΗ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΣ - ΞΑΝΘΗ

Ἀλευρά — Δημητριακὰ

Εἰδικὸν τμήμα ἐξαγωγῆς ἐγχωρίων προϊόντων Θράκης

Ἀντιπροσωπεῖται — Ἀσφάλεται

ΤΡΙΤΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ἡ ἐν Θεσσαλονίκῃ προκηρυχθεῖσα διὰ τὴν 15^{ην} Σεπτεμβρίου, ὡς ἀνέγραφεν ὁ Πυθαγόρας εἰς τὸ προπαραελθὸν τεῦχος, ἀνεβλήθη διὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου, ὅποτε ἐκηρύχθη ἡ ἐναρξίς αὐτῆς μετὰ πάσης ἐπισημότητος καὶ ἐν συρροῇ πλείστων ἐπισκεπτῶν.

Ἡ Διεθνὴς αὕτη Ἐκθεσίς παρέχει πλείστας ἀφορμὰς πρὸς μελέτην ζητημάτων ἀναγομένων εἰς τὴν γεωργίαν, βιομηχανίαν καὶ βιοτεχνίαν διὰ τῶν πραγμάτων συνηγοροῦσα ὑπὲρ τῆς παραγωγικῆς πολιτικῆς.

Οἱ ἐπισκέπται ἐξακολουθοῦσιν ἀνδρόοι προσερχόμενοι ἐκ τῶν γειτόνων Ἐπικρατειῶν, τοῦθ' ὅπερ ἐμφανίζει εὐχάριστον ἀπαρχὴν στενωτέρας ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν γειτόνων λαῶν.

Ὁ Πυθαγόρας ἀναγνωρίζων τὸν θεσμόν τῶν διεθνῶν ἐκθέσεων ὡς ἐκπολιτιστικὸν καὶ ἄγοντα εἰς συμφιλίωσιν τῶν λαῶν ἐπιφυλάσσει νὰ παράσχη εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος εὐσύνοπτον περιγραφὴν τῶν κυριωτέρων σημείων τῆς ἐκθέσεως καὶ ἐκθύμως προτρέπει πάντα κάτοικον τῆς Ἑλλάδος ὅπως δράξῃται τῆς εὐκαιρίας καὶ ἐπισκεφθῇ τὴν πρωτεύουσαν τῆς Μακεδονίας.

Πληροφορίαι δι' ἐκπτώσεις ναύλων κλπ. ἐν Ἀθήναις παρὰ τῇ Ἐταιρίᾳ «Γκρέκα» ὁδὸς Βουλῆς 15.